

שליטתו העצמית הייתה לאגדה, עד שהיא נכנסה לחייו

קריסטן קאליהו

# התנתקות

ספר בסדרת VIP

קריסטן קאליהן

# המנהל

מאנגלית: ענת הודיה צימט

לרכישת הספר המלא לחצי כאן



אהבות מוציאות לאור בישראל.

קריסטן קאליהן  
המנהל

Kristin Callihan  
**MANAGED**  
(VIP # 2)

Copyright © 2016. MANAGED by Kristen Callihan  
Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018

עורכת: ענבל כהן זיליאני  
הגהות: אילת שני  
קריאה אחרונה: ורד בן דוד  
עימוד: שרית רוזנברג  
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית  
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2024

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ  
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.  
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מסת"ב 978-965-7831-21-2 ISBN

[www.kinbooks.co.il](http://www.kinbooks.co.il)  
[www.ahavot.com](http://www.ahavot.com)

## הערת המחברת

לפני זמן רב התאהבתי בגבר צעיר, והלהקה האהובה עליו בכל העולם הייתה סודה סטריאו, להקת רוק ספרדית מארגנטינה. רבים מכם קרוב לוודאי מעולם לא שמעו עליהם, אבל הם נהגו למלא אולמות של מאה אלף איש ויותר, מכרו למעלה משבעה-עשר מיליון אלבומים ואפילו הייתה להם פעם הופעה בתוכנית MTV Unplugged – שאני ממליצה בחום לחפש.

ראיתי את – מי שעכשיו הוא בעלי – בוכה רק פעמים בודדות. אחת מהן הייתה ביום שבו נודע לו שגוסטבו סראטי, הסולן של סודה סטריאו, מת. זה כוחה של המוזיקה – מוזיקאי לפעמים נתפס כחבר, כמישהו שמביע בקולו את הכאב, השמחה, האהבה או השנאה שלך. אני תמיד חושבת על כך כשאני כותבת את הספרים האלה. וכמה נפלא יהיה לקחת חלק, אפילו קטן, בהפצת המוזיקה בעולם.

אהבה היא מה שאתם עושים בחיים – גבריאל סקוט

אהבה היא מי שאתם עושים בחיים – סופי דרלינג

# פרק 1

## סופי

מכירים את האנשים האלה שאלת המזל תמיד מנשקת על הלחי?  
אלה שזוכים לקידום רק מעצם הגעתם לעבודה? שזוכים בפרס הגדול  
בהגרלות? שמוצאים על הקרקע שטר של מאה דולר? טוב, זאת לא  
אני. וזה קרוב לוודאי לא רובנו. אלת המזל היא כלכה בררנית.

אבל היום? אלת המזל סוף־סוף הביטה אליי. ואני רוצה להשתחוות  
מרוב אסירות תודה. כי היום שודרגתי למחלקה הראשונה בטיסה שלי  
ללונדון. אולי זה בגלל אובר־בוקינג, ומי יודע למה בחרו בי, אבל זה  
מה שקרה. מחלקה ראשונה, בייבי. מרוב התלהבות אני כמעט רוקדת  
בדרכי אל המושב שלי.

והו, איזה מושב יפה זה, כולו עור בצבע שמנת מפנק וחיפוי עץ  
מחורץ – אף שאני משערת שהוא רק דמוי עץ, מסיבות בטיחותיות. לא  
שזה משנה. זו קפסולה עצמאית קטנה, המצוידת בתא לתיק ולנעליים  
שלי, בבר, במנורת קריאה אמיתית ובטלוויזיה עם מסך שטוח.

אני שוקעת במושב באנחה. זה מושב חלון, המופרד מהשכן שלי  
בלוח זכוכית חלבית שאני יכולה להוריד בלחיצת כפתור. אפשר גם  
לאחד את שני המושבים לתא אחד נעים באמצעות סגירת הפאנל  
המבריק שמפריד אותם מהמעבר. זה מזכיר לי תא ברכבת יוקרה של  
פעם.

אני בין הראשונים שעלו למטוס, לכן אני נכנעת לפיתוי ומפשפשת  
בכל הפינוקים שהשאירו לי: סוכריות מנטה, גרביים פלומתיים, מסכת

שינה ו... אוההה... שקית קטנה של תכשירים לטיפוח העור. אחר-כך אני משחקת עם המושב שלי, מעלה ומורידה את מסך מחיצת הפרטיות – זאת אומרת, עד שהוא משמיע קליק מבשר רעות. המסך קופא שני סנטימטרים מעל החוצץ ומסרב לעלות שוב.

אני מתכווצת, מסלקת את ידי ומעסיקה את עצמי בחליצת נעליי ובעלעול בתפריט המחלקה הראשונה. הוא ארוך, והכול נראה טעים. אוף, איך אני אמורה לחזור אחרי זה לגיהנום של ההמונים המסכנים ובשר- או- עוף- משימורים של מחלקת התיירים?

אני חוככת בדעתי אם להזמין לפני הטיסה קוקטייל שמפניה או כוס יין לבן, כשאני שומעת קול גברי. הוא עמוק, בריטי מובהק, ומעוצבן מאוד.

“מה האישה הזאת עושה במקום שלי?”

צווארי נמתח, אבל אני לא מרימה את מבטי. אני מניחה שהוא מתכוון אליי. קולו בוקע אי שם מעל ראשי, וחוצץ ממני יש כאן רק גברים.

והוא טועה, טועה, טועה. אני במקום שלי. בדקתי פעמיים, צבטתי את עצמי, בדקתי שוב, ואז סוף- סוף התיישבתי. אני יודעת שאני במקום שבו אני אמורה להיות – רק לא איך זכיתי בזה. הי, הופתעתי כמו כולם כשניגשתי אל דלפק הכרטיסים, ושם נאמר לי שאני במחלקה הראשונה. אין סיכוי שאני חוזרת עכשיו למחלקת תיירים.

אצבעותיי לופתות את התפריט שאני מעמידה פנים שאני מעלעלת בו. בשלב הזה אני ממש מצותתת. התשובה של הדיילת חרישית מכרי שאשמע, אבל שלו לא.

“קניתי בכוונה שני מושבים בטיסה הזאת. שניים. רק כדי שלא יושיבו אותי ליד מישהו אחר.”

באמת, זה... מושחת? פסיכזי? אני מתאמצת לא לעשות פרצוף. מי עושה משהו כזה? באמת כל כך נורא לשבת ליד מישהו? הבחור הזה ראה פעם את מחלקת תיירים? שם אפשר לספור לאנשים את השערות באף. כאן המושב שלי כל כך רחב עד שאני במרחק שלושים סנטימטרים שלמים מהמושב הדבילי שלו.

"אני כל כך מצטערת, אדוני, "הדיילת עונה במעין המיה, זה מוזר. היא אמורה להתעצבן. אולי זה חלק מהתוכנית של נישוק-תחת-לנוסעי-המחלקה-הראשונה-כיהם-שילמו-ערמות-כדי-להיות-כאן. "יש רישום יתר לטיסה הזאת, וכל המושבים תפוסים. "וזה הסיבה שקניתי שני כרטיסים, "הוא מסנן ברוגז.

היא ממלמלת שוב כדי להרגיע אותו. אני לא שומעת אותה, כי שני גברים שחולפים על פניי בדרכם למושבים שלהם מדברים על מניות. הם עוברים, ואני שומעת שוב את מר סנוב. "זה לא בא בחשבון."

תנועה לימיני, ואני כמעט קופצת. אני רואה את הז'קט האדום של הדיילת כשהיא מתכופפת ושולחת זרוע אל כפתור המחיצה. חום מציף את לחיי בדיוק כשהיא מתחילה להסביר, "יש מחיצה בשביל פרטיות..."

היא משתתקת כי המחיצה לא עולה.

אני קוברת את אפי בתפריט.

"היא בכלל לא עובדת?" זה מהסנוב.

ההמשך מתנהל כמצופה. הוא מתלונן, היא מפייסת, אני מסתרת בין הדף הראשון והשני של התפריט.

"אולי אני יכולה לשכנע מישהו להחליף מקומות?" הדיילת מציעה בניסיון לעזור.

כן, בבקשה. תפילי אותו על מישהו אחר.

"מה זה משנה?" הסנוב מתפרץ. "המטרה הייתה שיהיה לידי מקום ריק."

הייתי שמחה להציע לו לחכות לטיסה הבאה ולחסוך לכולנו כאב ראש, אבל זה לא מה שקורה. המבוי הסתום מסתיים כשהטמבל צונח במושב שלו בנשיפה נרגזת. הוא בטח גדול, כי אני מרגישה במשב אוויר כשהוא עושה זאת.

אני חשה בחום מבטו הכעוס ממש לפני שהוא פונה ממני.

חרא.

אני מניחה את התפריט שלי בחבטה ומחליטה, שיקפצו לי כולם;



אני הולכת להשתעשע קצת. מה הם כבר יכולים לעשות? הנוסעים עולים למטוס; המקום שלי מובטח.

אני מוצאת מסטיק בתיק שלי ותוחבת אותו לפי. אחרי כמה לעיסות, אני מפוצצת בלונים מעולים. רק אז אני פונה לכיוונו.

וקופאת באמצע הלעיסה, המומה לרגע ממראה הגבר היושב לצירי. כי אלוהים אדירים, לאף אחד אין זכות להיות כזה חתיך וכזה אידיוט. הבחור הזה הוא חד־משמעית הגבר הכי הורס שראיתי בחיי. וזה מוזר כי תווי פניו אינם מושלמים או עדינים. לא, הם חדים וחזקים – לסת חזקה מספיק כדי לחתוך פלדה, סנטר תקיף, עצמות לחיים גבוהות ואף בולט שנראה כמעט גדול מדי אבל משתלב היטב בפניו. ציפיתי לאריסטוקרט מאפיר וחיוור, אבל הוא שזוף, ושערו השחור כפחם צונח על מצחו. שפתיים מסותתות, מהודקות ברוגז כשהוא מביט בזעף במגזין שבידו.

אבל הוא מרגיש היטב במבטי – העובדה שאני בוהה בו בפה פעור כמו דג המשתלשל מקרס קרוב לוודאי אינה עוזרת – והוא מפנה אליי מבט זועם. העוצמה המלאה של כל היופי הגברי הזה מכה בי.

עיניו בצבע כחול עמוק. גבותיו העבות והכהות מכווצות, סערה נשקפת בפניו. הוא עומד להתפוצץ עליי. מחשבה נוספת מצטרפת למחשבה זו. כדאי שאפיק מזה את המרב.

"אלוהים," אני פולטת ומרימה את ידי כמו כדי לסוכך על עיניי. "זה כמו להסתכל לתוך השמש."

"מה?" הוא נובח, והעיניים הבורקות כלייזר מצטמצמות.

וואו, זה יהיה כיף.

"תפסיק, בסדר?" אני מכווצת עיניים לעברו. "אתה לוחט מדי. זה מסנוור." זה נכון, אף שבחיים לא הייתי מעיזה להגיד את זה בנסיבות רגילות.

"את בסדר?" הוא שואל בקול מונוטוני, כאילו הוא חושב את ההפך.

"לא, כמעט התעוורת בגללך." אני מניפה את ידי. "יש לך כפתור כיבוז? אולי תפחית את העוצמה?"

נחיריו מתרחבים, ועורו מתכהה בגוון אחד. "נהדר. אני תקוע ליד מטורפת."

"אל תגיד לי שאתה לא מודע להשפעה המסנוורת שיש לך על העולם." אני נועצת בו מבט של השתאות פעורת עיניים. לפחות כך אני מקווה.

הוא נרתע כשאני לופתת את המחיצה בינינו ורוכנת לעברו מעט. לעזאזל, יש לו ריח טוב – של מי קולון יקרים ועץ משובח. "נשים בטח נופלות לרגליך כמו זכובים."

"לפחות זכובים שנופלים, שותקים," הוא מסנן ומעלעל בזעם במגזין שלו. "גברתי, תעשי לי טובה ותימנעי מלדבר איתי עד סוף הטיסה." "אתה דוכס? אתה מדבר כמו דוכס."

ראשו זע כאילו הוא רוצה להסתכל לכיווני, אבל הוא מצליח להשאיר אותו מופנה קדימה, ושפתיו כה מהורקות עד שהן מלבינות בקצותיהן. פשע.

"אה, או אולי נסיך. אני יודעת!" אני נוקשת באצבעותיי. "נסיך מהאגדות!"

פרץ אוויר נפלט ממנו, כאילו הוא מתנדנד בין צחוק לזעם אבל באמת רוצה ללכת עם הזעם. ואז הוא עוצר. ואני נחרדת לרגע, כי הוא ללא ספק הבין שאני צוחקת עליו. עד עכשיו לא שמת לי לב כמה הוא חתיך ובנוי היטב.

קרוב לוודאי שהוא גבוה יותר ממטר ושמונים, רגליו ארוכות וחזקות, עטופות במכנסיים בצבע פחם.

אלוהים, הוא לובש אפודה: בצבע אפור כהה החובקת את פלג גופו העליון החטוב. הוא אמור להיראות בה כמו חנון אמיתי, אבל לא... היא רק מדגישה את זרועותיו החזקות, והשרירים האלה שמותחים את גבולות חולצתו המכופתרת הלכנה. לא הוגן.

הכתפיים שלו כל כך רחבות עד שהמושב המסיבי של המחלקה הראשונה נראה קטן. אבל הוא ארוך ורזה. אני מתארת לעצמי שגם השרירים מתחת לבגדים המשובחים והמהוגנים האלה שווים ריור. איזה מעצבן.

אני קולטת הכול, גם איך ידיו הגדולות מתאגרפות. לא שאני חושבת שהוא ישתמש בחוזק הזה נגדי. ההתנהגות שלו זועקת שהוא שמוק נפוח, אבל הוא לא נראה כמו בריון. הוא לרגע לא הרים קול עם הדיילת.

למרות זאת, קצב הלב שלי מתגבר כשהוא מסתובב אליי לאט. חיוך מרושע מעקל את פיו הבשרני. אל תסתכלי עליו. הוא ישאב אותך למערבולת של חוסם, ולא תהיה דרך חזרה.

"עלית עליי," הוא מודה בקול נמוך שנשמע כמו חמאה חמימה על טוסט. "נסוך מהאגדות, לשירותך. סליחה שהייתי קצר רוח איתך, גברתי, אבל אני במשימה בעלת חשיבות עליונה." הוא רוכן לעברי, ומבטו נשלח סביב לפני שהוא חוזר אליי. "אני מחפש את הכלה שלי, את מבינה. ולצערי, את לא נועלת נעל זכוכית, ככה שזאת לא יכולה להיות את."

שנינו משפילים מבט אל כפות רגליי היחפות ואל נעלי הקונברס האדומות שלי המונחות על הרצפה. הוא נד בראשו. "תביני שאני צריך להתמקד בחיפוש."

הוא מחייך חיוך רחב – גם אם מלאכותי, וחושף גומה בלחי אחת, ואני קצרת נשימה. לעזאזל כפול.

"וואו." אני נאנחת בחולמנות. "כשאתה מחייך, זה עוד יותר גרוע.

חייבים להצמיד לך תווית אזהרה, סאנשיין."

חיוכו נעלם בן-רגע, והוא פותח את הפה כדי לענות, אבל הדיילת מופיעה פתאום לצידו.

"מר סקוט, תרצה משקה לפני הטיסה? שמפניה? אולי פלגרינו?" אני חצי מופתעת שהיא לא הציעה את עצמה. אבל הרמיזה מובנת מהרכינה שלה מעליו, כשירה נחה על המושב קרוב לכתפו, וגבה מקומר מספיק כדי להבליט את שדיה. אני לא יכולה להאשים את האישה. לבחור יש השפעה חזקה.

הוא בקושי מעיף לעברה מבט. "לא, תודה."

"אתה בטוח? אולי קפה? תה?"

גבה אחת מתרוממת בתנועה יהירה שרק בריטי יכול לבצע  
בהצלחה. "כלום בשבילי."

"שמפניה נשמע נהדר," אני אומרת.

אך הדיילת לא מסירה את עיניה מהטרף שלה. "אני באמת  
מתנצלת על הבלבול, מר סקוט. הודעתי לאחראים עליי, והם יעשו כל  
מה שביכולתם כדי לפצות אותך."

"עכשיו זה כבר אבוד, אבל תודה." הוא מרים את המגזין שלו,  
שעל השער מוצגת מכונית ספורט אלגנטית. טיפוסי.

"טוב, אם אין שום דבר שאתה צריך..."

"אני לא יודעת מה איתו," אני מתערבת, "אבל אני אשמח ל –  
הי! הלו?" אני מנופפת בידי כשהיא מתרחקת בנחת בעיכוס מוגזם.  
"אפשר תשובה?"

אני מרגישה שהוא מגחך ונועצת בו מבט. "זאת אשמתך, אתה יודע."  
"אשמתי?" הוא זוקף גבות אבל לא מסב את מבטו מהמגזין שלו.  
"איך לעזאזל הגעת למסקנה הזאת?"

"היופי המטורף שלך, גרם לזה שהיא עיוורת לכולם מלבדך,  
סאנשיין."

הבעתו חתומה, אבל שפתיו רוטטות. "הלוואי שהייתי יכול לגרום  
לנשים להשתתק."

אני לא מתאפקת, אני חייבת לחייך בתגובה. "אוה, אני בטוחה  
שהיית נהנה מזה; אנחנו, הנשים חסרות האונים, רק מחייכות  
ומהנהנות. מה שכן, אני חוששת שעליי זה בחיים לא היה עובד."

"ברור שלא," הוא אומר בפנים חתומות. "אני תקוע לצד אישה  
הלוקה בשלשול מילולי חשוך מרפא."

"אומר האיש שסובל מעצירות חברתית."

הוא עוצר שוב, ועיניו מתרחבות. ואז נפלטת ממנו נחרה חנוקה  
שמידרדרת לצחוק חנוק. "אלוהים." הוא צובט את גשר אפו במאמץ  
לרסן את עצמו. "נדפקתי."

אני מחייכת ורוצה לצחוק יחד איתו אבל מתאפקת. "די, די." אני  
טופחת על זרועו. "הכול ייגמר בעוד כשבע שעות."

הוא נאנח ומרים את ראשו. השעשוע בעיניו אמיתי, ולכן הרבה יותר קטלני. "אני לא אשרוד את זה –"  
 המטוס נרעד קלות בצאתו מהשער. ומר סאנשיין מחוויר, עוטה גוון ירוק מלבב שדוהה לאפור. אדם עם פחד מטיסות. אבל אחד כזה שללא ספק יעדיף שהמטוס באמת יתרסק מאשר להודות בזה. נפלא. הוא בטח יסבול מהיפרוונטילציה עוד לפני שהמטוס יתיישר.

אולי זה מפני שגם אימא שלי משקשקת בטיסות, או אולי כי אני רוצה לחשוב שההתנהגות האיומה של מר סאנשיין נובעת מפחד ולא כי הוא חתיכת חרא, אבל אני מחליטה לעזור לו. וכמובן להמשיך להשתעשע קצת באותה הזדמנות.

## גבריאל

אני בגיהינום. זה מקום מוכר: גליל ארוך וצר עם כנפיים רעועות. מלכודת מוות עם חמש מאות מושבים, אוויר מעופש ומנועים מזמזמים. אני כאן לעיתים קרובות. רק שהפעם השטן בכבודה ובעצמה יושבת לצדי.

אני בתעשיית הבידור מספיק זמן כדי לדעת שהשטן תמיד מופיע בעטיפה מושכת. כדי לפתות ביתר קלות אידיויטים תמימים. השטן הספציפית הזאת נראית כאילו היא יצאה משנות החמישים – שיער בלונד פלטינה המסתחרר סביב פניה המלאכיות; עיניים גדולות חומות מלאות הבעה, שפתיים אדומות, אדומות; וגזרת שעון חול שאני מנסה בכל כוחי להתעלם ממנה.

לא קל להתעלם מהציצים האלה. בכל פעם שהיא מדברת, הגבעות השופעות האלו מקפצות כאילו יש להן רצון משל עצמן. בהתחשב בעובדה שהבחורה המזרה והקשקשנית הזאת לא סותמת את הפה, קיים חשש שאתהפנט מציצים פנטסטיים במידה דאבל־די.

אלוהים, והיא ממשיכה לקשקש. כמו איזו בחורה דברנית מהסיוטים שרוצה להוציא אותי מדעתי.

"תראה, אתה – עוד ציצים מקפצים, פה אדום מכווץ... "אני מזהה את המשחק שלך, והוא לא יעבוד עליי."  
אני מרים את מבטי. "מה?"

"אל תגיד לי מהההה במבטא הבריטי המהוגן הזה ותחשוב שאפול בפח." אצבע דקה מתנועעת מול אפי. "לא אכפת לי כמה הקול שלך סקסי, זה לא יעבוד."

אני לא אחייך. אין סיכוי. "אין לי מושג על מה את מדברת, אבל במקומך, הייתי פונה לעזרה רפואית מייד אחרי הנחיתה."  
"פחחח. אתה מעמיד פנים שאתה משקשק בטיסות בתקווה שארחם עליך."

תחושה מכוערת וזחלת מעלה מבטני, ואני מאגרף את ידיי כדי לא לצעוק – לא שאני יכול להשחיל מילה. היא עדיין ממשיכה לפלוט שטויות.

"אתה חושב שאם תשב שם ותיראה מבועת ומתוח, אני אציע למצוץ לך כדי להסיר את דעתך מהכול."  
ההשפלה שדוהרת בתוכי בולמת בחריקה לשמע המילה למצוץ.  
"מה?"

"טוב, זה לא יקרה."

תתעלם מהזין. תתעלם ממנו. הוא אידיוט. תתרכז בכעיה שלפניך.  
"את מטורפת. לגמרי מטורפת."

"ואתה מנוול חתיך אבל ערמומי. לרוע מזלך, מראה חיצוני זה לא הכול, אני לא אעשה את זה."

אני רוכן לעברה ככל שאני מעז. "תראי, גם אם הייתי רוצה שהפה שלך יתקרב אליי, למה שאבקש מציצה דווקא כאן?" אני מנופף בידי אל המעבר. "כשכול הנוסעים יכולים לראות. מי עושה דבר כזה?"

"לא אני," היא יורה לעברי מבט המעיד על שאט נפש. "אבל יופי של פליטת פה. אין ספק שחשבת על הלוגיסטיקה."

אסור לי לחנוק את המטורללת. אני חורק שיניים חזק עד כאב ותוקף אותה. "גברתי, אם מלכודת המוות הזאת הייתה דוהרת לעבר כדור הארץ אל האבדון בכדור אש, והפה שלך על הזין שלי היה הסקס האחרון שהייתי יכול להשיג, הייתי פותח את החגורה שלי וקופץ אל מותי."

היא ממצמצת, והעיניים החומות מלאות ההבעה האלו גדולות וינשופיות ובכלל לא מרוגזות. "אלה הרבה מילים, סאנשיין. אבל אני חושבת שאתה משקר. אתה ממש רוצה את זה."

פי נפתח ונסגר כמו דג, פעור ומתאמץ לנשום. אני לא מצליח לחשוב על תגובה, וזה נדיר אצלי. אני אולי לא מרבה בשיחות, אבל אני מסוגל לחלוטין להעמיד בן אדם במקום בשעת הצורך.

צלצול קטן נשמע מעל ראשינו. אני מעיף לעברו מבט ושם לב ששלט הידוק החגורות כבה. המטוס ישר ויציב עכשיו.

עד שאני מחזיר את תשומת ליבי לאישה־שטן, אפה כבר קבור במגזין והיא מעלעלת בשמחה בדפים, חיוך קטן זוחל מרטיט את זוויות שפתיה.

זה מכה בי כמו אגרוף בבטן: היא שוב השתעשעה בי. היא הסיחה את דעתי מההמראה. ביעילות כה רבה עד שאפילו לא הרגשתי שהמטוס מתרומם. עכשיו אני נע בין הערצה מסויגת, ובין אסירות תודה מעיקה וצורך בוער בנקמה.

נקמה היא הקול החזק יותר בראשי, ואני נושך את פנים הלחי שלי כדי לא לחייך. אני רוכן קדימה, חודר למרחב האישי שלה ומתעלם מריח טארט הלימון שאופף אותה.

היא נדרכת מייד, ראשה זע לאחור, וגופה מזדקף במהירות. אני מת על זה.

"בסדר", אני ממלמל בשקט באוזנה, והיא נרעדת ומתפתלת כדי להתרחק. "תפסת אותי. אני רוצה סיפוק אוראלי. מאוד. תהיי נחמדה ותסדרי לי הרפיה?"

היא מתנשפת, ועורה הקטיפתי מחוויר. "אתה צוחק עליי?"  
"כבר דיברנו על זה." אני שולח יד מתחת לחגורת הבטיחות שלי

כדי לפתוח את החגורה האמיתית שלי. "אני צריך את זה, וזו חייבת להיות את."

"וואו, ככה רגע, חבר." ידה נלחצת אל החזה שלי ונרתעת במהירות, כאילו המגע שורף אותה.

למרבה הפלא, המגע היה חמים למדי, ואני עדיין מרגיש את טביעת ידה דרך שכבות הבגדים שלי. אני מתעלם מהתחושה ומקמר גבות בהגזמה. "אל תדאגי. יש לי תוכנית. את תעמידי פנים שכואב לך הראש ושאת צריכה להניח את הראש שלך על הברכיים שלי. אני אכסה אותך בשמיכה כדי לחסום את האור. ככה אפילו לא יתהו למה את נאנחת."

אני משחרר את החגורה, כאילו אני עומד לשלוף את הזין שלי. "בעצם, אני אסגור את הדלתות של התא שלנו, ותהיה לנו פרטיות מוחלטת. וככה ממש תוכלי לתת את כל כולך."

היא פולטת קול חנוק. "אתה... דוחה... אני לא מאמינה..."  
 "אויש, בחייך, מותק. תני מציצה קטנה, אה? רק ליקוק מגרה קטן של הקצה?"

שיט. לא הייתי צריך להגיד את זה. הזין שלי מתעורר בהתלהבות מהרעיון. שפתיה הפשוקות אדומות ורכות ומלאות... קח את עצמך בידיים, אידיוט.

אני מחייך חיוך חושף שיניים ונרכן אליה, והיא מסמיקה כהוגן. "תפנקי אותי קצת. אני כל כך מתוח, זה ייקח חמש או עשר דקות גג."

קול חנוק גווע בגרונה, ואני משמיע יבבה מיוסרת. "תגאלי אותי מייסורי, פתיינית קטנה." זה מקפיץ אותה. הגבות שלה מתרוממות אל על. "פתיינית? פתיינית?" היא מצמידה את אפה לאפי, ועיניה חרכי זעם כהים. "למצוץ לך? חתיכת שוויצר נפוח –"

"המילים האלה אומרות בעיקרון אותה הדבר, מותק." "דפוק..." קולה גווע, והיא נסוגה מעט, מבטה מרפרף על פניי. ואז היא מחייכת. זה חיוך מלא ומרוצה, ואני מגלה שאני מסוחרר מעט מהמהירות שבה היא מצליחה להחליף רגשות. "אה, כל הכבוד,



סאנשיין, " היא אומרת בחיוך. "כל הכבוד. זיהית את ההצגה שלי, מה?"

אני לא יכול לפגוש את עיניה, אחרת היא תעלה עליי. האישה הזאת היא כנראה האדם הכי מעצבן שפגשתי במטוס, אבל היא ללא ספק אינטליגנטית. "זאת הייתה הצגה?" קול לעגני נדחף בין שפתייה. "עכשיו אתה צריך לקנות לי משקה לאות תודה."

"במחלקה הראשונה המשקאות הם בחינם, פטפטנית קטנה." "זה העיקרון."

הייתי קונה לה בקבוק שלם של השמפניה שהיא רוצה אם זה היה גורם לה להפסיק לדבר, אבל אלכוהול בדרך כלל משחרר את הלשון. אני מצטמרר מהמחשבה שהיא תדבר אפילו יותר.

באותו רגע הדיילת שבחנה אותי כאילו אני סטייק מתקרבת אליי בתנועות ישבן מוגזמות ומאזנת כוס שמפניה על מגש כסף. היא מחייכת אליי חיוך רחב. "מר סקוט. השמפניה שלך." "נו, באמת," הקשקשנית שיושבת לידי רוטנת לעצמה.

בשלב הזה בחיי, הקפדה על הבעה חסרת רגש היא שגרה אצלי. אבל ברגע זה מתחולל בי מאבק משונה. המתעללת מהכיסא הסמוך מוציאה ממני את הילד בן החמש שבי, ואני רוצה למשוך לה בשיער כמו פרחח בחצר בית הספר. אבל אני לא עושה את זה. אני לוקח את המשקה שהדיילת מניחה לפניי.

"תודה," אני אומר לה ומעביר את הכוס לפטפטנית הקטנה. "אבל השותפה שלי למושב ביקשה את זה, לא אני."

הדיילת מחווירה. "אוי. אני... אני כל כך מצטערת," היא אומרת לאישה שלצדי – ואני באמת צריך לברר מה השם שלה, או אולי לא. לא כדאי שנמשיך לנהל שיחה; היא אולי משעשעת, אבל היא עדיין משוגעת. אני לא אוהב גורמים לא צפויים.

"לא שמתי לב. חשבת... הדיילת משתתקת בחוסר אונים ברור. "זה בסדר." חברתי למושב רוכנת אליי, חודרת למרחב האישי שלי ומחייכת אל הדיילת בהבנה, ואני נתקף במשב נוסף של לימונים

מתוקים ואישה חמימה. "סאנשיין כאן בלבל אותי כל כך עד שכמעט שלפתי את כרטיס האשראי שלי והצעתי לשלם לו על סקס." אני נחנק מהרוק שלי. "אלוהים אדירים." הדיילת מסמיקה באדום עזו. "כן. אה. אפשר להביא לכם עוד משהו?"

מצנח.

"בשבילי כלום," המשוגעת שלשמאלי אומרת ולוגמת בשמחה מהשמפניה שלה.

"סודה עם קרח," אני אומר. בשלב הזה אני רוצה לבקש בקבוק ג'ין שלם. אבל אלכוהול מחמיר את הלחץ שלי בטיסות. פשוט תנשום, תירגע, תעבור את הטיסה המסויטת הזאת.

אני מקבל מבט אוהד מהדיילת. לצידי נשמע עוד המהום מרוצה. אני מחכה למטח השערורייתי הבא אבל מתאכזב במקצת לגלות שהשכנה שלי מוציאה את הטלפון והאוזניות שלה. אז היא מתכוונת להתחבר למכשיר ולהתנתק מהסביבה. מבריק. בדיוק מה שהייתי צריך. אני אסיר תודה על כך.

אני מרים את המגזין שלי ובוהה בתמונה של למבורגיני סנטנריו אדומה. יש לי אותו דגם באפור כהה. אני הופך דף. בחוזה.

הבחורה משמיעה עוד המהומים, חזקים מספיק כדי להישמע מעל זמזום המנועים. מקסים, שירה בציבור. נדבקתי מהאישה הארוורה בחוסר בגרות מוזר, כי אני משתוקק לעקוץ אותה, לציין שהיא מזיפת, ולו רק כדי לראות איך היא תגיב. המחשבה ממלאת אותי בציפייה משונה. אבל אני מזהה את השיר.

אכזבה, ואני נדהם מעוצמתו של הרגש ששוטף אותי. לא ציפיתי לזה. לא בעוצמה כזאת. כי היא מאזינה לקיל ג'ון, וללא ספק נהנית מזה. גם אני אוהב את קיל ג'ון. הם הלהקה הכי גדולה בעולם כרגע, והם חלק ממני, מחוברים לכל נימי נפשי בדם, יזע ורמעות.

כי אני מנהל את הלהקה. קיליאן, ג'אקס, וויפ וריי הם הבנים שלי. אעשה הכול למענם. אבל אני לעולם לא אתעסק עם המעריצות שלהם. בחיים לא.

למדתי את הלקח הזה בשלב מוקדם. מעריצות תמיד מתחרפנות כשהן מגלות שאני מנהל את קיל ג'ון. אני מסרב להיות שער הכניסה שלהן.

עוד מנגינה זייפנית בוקעת משפתיה של הפטפטנית הקטנה. היא מניעה את ראשה, עיניה עצומות, הבעת אושר על פניה. אני פונה ממנה. לא, לא אכזבה. הקלה.

אני ממשיך להגיד את זה לעצמי כשהסודה שלי מגיעה ואני שותה אותה בהתלהבות רבה מהרגיל. אני. מרגיש. הקלה.

## פרק 2

### סופי

התנתקתי מהשכן הסקסי שלי. הייתי מוכרחה לעשות את זה. נהניתי מדי להציק לו, ואני מכירה את הסימנים. בקרוב הייתי מתחילה להידלק על האיש הרוטן; הוא חתיך וקשוח מכדי שאצליח לעמוד בפניו. אפשר היה לצפות שקשיחות לא תדליק אותי, אבל משום מה המחשבה שהוא ישכיב אותי על הברך שלו...

כן. אז פעלתי בחוכמה ושמתי את האוזניות שלי. עכשיו אני מקשיבה למוזיקה ומעלעלת בווג.

הוא עשה כמוני וקרא את מגזין המכוניות שלו לפני שהשליך אותו הצידה לטובת המחשב הנייד. זה עינני לא להציץ במסך שלו. מה בחור כמוהו עושה למחייתו? אולי הוא באמת דוכס; נשבעת שהוא מתאים לתפקיד. או אולי מיליארדר? אבל אני משערת שלאנשים כאלה יש מטוס משלהם.

אני מאבדת קשר עם המציאות כשאני מדמיינת את סאנשיין מנהל איזו אחוזה אנגלית או מטיס בתולות חסרות ניסיון במסוק הפרטי שלו, בשעה שדיילת מגלגלת במעבר עגלה שנועדה לספק לנו קוקטיילים – מתברר שעשירים מעדיפים להיות שיכורים בטיסות – ומתאבנים. ואומנם מר עליז לא רוצה כלום, אבל אני מסירה את האוזניות שלי, להוטטה להתכבד.

"או, כן בבקשה," אני אומרת.

לצירי, סאנשיין פולט נחירה חרישית.

אני מתעלמת ממנו. אני אוהבת אוכל. אוהבת. והאוכל הזה נראה טוב. הדיילת מושיטה לי מגש כסוף עם מבחר גבינות, תערובת אגוזים, כדורי מלון זעירים עם פרושוטו ומטבל עגבניות צלויות על טוסטים. מדהים.

"אתה מפספס," אני אומרת לו כשאנחנו שוב לכד. "האוכל די טוב." אני תוחבת לפי כדור מלון וכוכשת גניחה. זהו זה רשמי אני שונאת את המחלקה הראשונה. מהיום והלאה לא אהיה מסוגלת לטוס יותר בשום צורה אחרת. מסכנים הפראיירים שמאחור.

"אחרי-כך תצטערי," הוא אומר לי בלי להרים את מבטו מהעבודה שלו, "כשהבטן שלך תהיה מלאה וצינור המתכת הזה יתחיל לקפץ מהמערכולת הבלתי נמנעת." הוא בקושי כובש רעד. "וזה תמיד בזמן ארוחת הערב." אני נוגסת בגבינת שמנת. "שמת לבי?" "לא במיוחד."

"אולי הם מתזמנים את המערכולות לפי מחלקת תיירים." אני מכווצת את המצח. "אני לא אתפלא." הוא משמיע קול עמום.

קורע מצחוק, הבחור הזה.

"לא יהרוג אותך להירגע, אתה יודע."

הוא סוגר באנחה את המחשב שלו ושם אותו בצד. "מה גורם לך לחשוב שאני אף פעם לא נרגע?" העיניים הכחולות ההורסות שלו ננעצות בי. אלוהים, באמת קשה להסתכל עליו ישירות. הנשימה שלי צוללת אל הבטן שלי, וירכיי מתהדקות. תגובה נורמלית לבחור חתיך. זה הכול.

יחד עם זאת, מבאס שהקול שלי נשמע מתנשף קצת כשאני עונה. "אני מנחשת שהקמטים האלה בין הגבות שלך הם לא מצחוק."

הקמטים האמורים מעמיקים להזדעפות.

אני לא מסוגלת להפסיק לחייך. "אל תדאג, למרות הזעפנות שלך, אתה נראה די צעיר."

הוא נד בראשו פעם אחת כאילו כדי לנקות אותו. "הייתה איזו מחמאה בשטף המלל הזה?"

"חתיך כמוך לא צריך עוד מחמאות. בן כמה אתה בכלל?" אני עוברת את הגבול, אבל כל כך כיף להקניט אותו עד שאני לא מסוגלת להתאפק.

"זו שאלה די אישית. את לא רואה אותי שואל אותך בת – "אני בת עשרים וחמש, " אני אומרת בעליזות. שפתיו רוטטות, ואני יודעת שהוא מנסה להיאחז בחזות הקרירה שלו. אבל הכניעה בעיניו משדרת חמימות. "אני בן עשרים ותשע." "עשרים ותשע שמתנהג כמו בן תשעים." "את מנסה להתגרות בי בכוונה, נכון?" "אולי תענה על השאלה המקורית שלי. אתה נרגע לפעמים, סאנשיין?"

"מה צריך כדי שתפסיקי לקרוא לי ככה?" קולו נעים מדי – צרוד אך צלול, עמוק אך קליל. אני רוצה למצוא ספר טלפונים ולבקש ממנו לדקלם אותו. אבל מניחה למחשבה הזאת. "תצטרך להגיד לי איך קוראים לך. ואני שמה לב שלא ענית על השאלה."

הזעף בהבעתו מתגבר. זה די חמוד. אף שקרוב לוודאי שהוא היה נוהם אם הייתי אומרת לו את זה. הזעף בפניו מתחלף בהיסוס ברור, כאילו הוא מנהל מלחמה עם עצמו.

"תראה..." אני מושכת כתפיים ואוכלת עוד כדור מלון. "אם אתה לא רוצה להגיד לי, זה בסדר. יש הרבה אנשים פרנואידים." "אני לא פרנואיד." פתי.

"בטח. אני מבינה אותך. אני עלולה להיות האקרית בין-לאומית ידועה שרק מחכה לנצל את העסק הפרטי שלך. כדי להתחיל אני רק צריכה שם."

"חשבתי על אסירה נמלטת," הוא אומר לפני שהוא שותה את שאר המשקה שבכוס שלו ומזעיף אליה פנים.

"פשוט תקרא לה ותבקש את הקוקטייל שלך," אני מציעה. במקום זה, הוא לוקח את אחד מבקבוקי המים שמוצעים בכרים

האישיים הקטנים שלנו. סיבוב תקיף של שורש כף היד, והוא גומע את המים כאילו הוא יצא בזחילה מהמדבר. אני ממש לא מסתכלת. מדי. הגרון הזה. איך גרון נעשה סקסי כזה? הוא כנראה לוקח כדורים או משהו.

אני דוחפת לפה טוסט עם מטבל עגבניות צלויות ולועסת במרץ.  
"גבריאלי."

התשובה הפתאומית שלו גורמת לי להביט בו שוב. הוא יושב עם הפנים קדימה כאילו הוא לא דיבר, אבל בתגובה למבטי, הוא מסתובב.  
"השם שלי. זה גבריאלי סקוט."

אף פעם לא ראיתי מישהו שמתקשה ככה למסור את שמו. אולי הוא מרגל. אני מתלוצצת רק חלקית.

"גבריאלי," אני חוזרת על השם, ורעד התגובה שלו לא נעלם מעיניי. אני לא יודעת אם הוא נבוך או משהו אחר, אבל אני מרגישה כאילו שותפתי בסוד אפל.

השמפניה כנראה משפיעה עליי. אני מזיזה אותה הצידה ושולחת יד אל בקבוק המים שלי.

"אני סופי," אני אומרת לו, ומשום מה לא מסוגלת ליצור קשר עין מלא. "סופי דרלינג."

הוא ממצמץ, והגוף החזק והמתוח הזה מתקרב קמעה, לפני שהוא עוצר כאילו נעשה מודע לתנועתו. "דרלינג?"

אני כבר לא מצליחה לספור כמה גברים ניסו לומר את שמי בניגון פתייני. הוא לא עושה את זה. למעשה, טון קולו ספקני, אבל משום מה זה עדיין נשמע כמו מילת חיבה. לא, לא מילת חיבה. הוא לא אומר את זה במתיקות. בפיו זה נשמע אסור, כאילו השם שלי מלטף את עורי בידיים כבדות.

די נו, לא יכול להיות שאני נדלקת על הבחור הזה. הוא שמוק. שמוק חתיך, אבל עדיין. גם אם הייתי יכולה להתעלם מזה, הוא יצא מחיי ברגע שנחת. אני מתארת לעצמי שתהיה כרוכה בזה ריצה. ריצה מהוגנת, כמוכן.

"זאת אני," אני אומרת לו בקלילות מעושה. "סופי דרלינג."

קול נוסף רועם בגרונו. הקול הזה נשמע כמו, "אלוהים יעזור לי." אבל יכול להיות שאני מפרשת את זה לא נכון. "טוב, מיס דרלינג," הוא אומר, חוזר לקול החד והקשוח שאני מתארת לעצמי שמשמש אותו כדי לנזוף בעובדים סוררים, "בתשובה לשאלתך הקודמת, את צודקת; באופן כללי אני לא נרגע." "וואו, הודית בגלוי שאתה צנון."

"במילה צנון אין שום היגיון. מי מציא את הביטויים המגוחכים האלה." הוא גונב חתיכת טוסט מהצלחת שלי. "ואני חושב שאת יכולה למצוא משהו טוב יותר."

אני מתבוננת בו כשהוא דוחף את הטוסט לפיו ולועס. זוויות עיניו מתכווצות. התנועה כה קלה עד שספק אם אנשים רבים היו מבחינים בה. בזה הרגע זה מרגיש כאילו זה היה חיוך זחוח מלא.

"אתה רוצה שאני אעליב אותך?" אני מצליחה לשאול. "לפחות תהיי קצת יותר יצירתית כשאת עושה את זה." הוא מוציא שוב את המחשב הנייד שלו ומתעלם ממני. "תגידי לי משהו שעוד לא שמעתי."

משהו בכחור הזה מפעיל את מוח הלטאה שלי במוכן הכי גרוע שיש, כי אני מוצאת את עצמי רוכנת קדימה כדי למלמל באוזנו. "אני חושבת שאתה הדוגמן של ראף רוג'ר. וביום מן הימים, היד שלך כבר לא תעשה את העבודה."

ראשו מתרומם במהירות כאילו תקעתי לו אצבע בתחת. אני שומעת התנשמות קלה ומסרבת להתגרות. גם אם ריחו המשכר אופף אותי. משענת היד העשויה עור חורקת תחת מרפקי כשאני נסוגה.

הוא מלכסן אליי מבט כעוס. "ראף רוג'ר?" "יש לך אינטרנט. תבדוק את הביטוי, סאנשיין." כעת תורי לחייך בזחיות ולקבור את אפי במגזין שלי. זמזום המנועים ממלא את השתיקה בינינו, ואני שומעת את הנקישה הברורה של המקלדת שלו, מלווה בקול גרוני חנוק. חיוכי מתרחב. אני יודעת שהוא קרא את ההגדרה של בחור שמאונן



כל כך הרבה עד שהוא מקלף לעצמו את הזין. לרוע המזל, התמונה הזאת מטרידה מינית מדי בשבילי.  
קולו נמוך ומתוח וצרוד במקצת לצירי. "עבודה טובה, מיס דרלינג."

לפני שעת השינה, הדיילות מעודדות אותנו בנימוס לבקר בטרקלין המחלקה הראשונה – כן, יש להם טרקלין מזוין במטוס. זאת אומרת, ידעתי שיש ברים במטוסים... כמו שאדם יודע על חדי-קרן ודרדסים. אבל לחוות את זה? לכל הרוחות.

אני עולה במדרגות הלוליניות אל הקומה העליונה של ה-747 כדי לשבת כבר ולשתות קוקטיילים מדוללים במים עם חבריי לתא. אפילו סאנשיין מצטרף, על אף שהוא נשאר בשוליים ומזמין כוס מים עם קרח.

"הם מכינים את התא," גבר מבוגר יותר בחליפה מקומטת במקצת אומר לי כשאנחנו לוגמים מהמשקאות שלנו.

"בשביל מה?" אני מקפיצה פקאן מסוכר לפה ולוגמת לגימה נוספת מהקוסמופוליטן שלי. אם את יושבת בטרקלין בר בגובה שלושים וחמישה אלף רגל, עדיף כבר ללכת על סקס והעיר הגדולה עד הסוף.

הוא גוחן לעברי, ולרגע חטוף מבטו גולש מצווארי קצת דרומה. "המיטות."

"אה, כן." אני מתעוררת. "אני איהנה מזה."

"נוחות ופרטיות ללא תחרות," הוא אומר בהנהון ואז מתקרב אפילו יותר. "את יודעת, יש לי תא עם מושב יחיד. אבל הוא גדול מספיק בשביל שניים."

לרגע אני רק מחזירה לו מבט. "אתה באמת מציע לי הצעה מגונה כבר של מטוס?"

הוא מושך בכתפיו. "שמעתי שהשותף שלך למושב התלונן, נשמע כמו שמוק אמיתי. חשבתי שתעדיפי חברה נעימה יותר."

אני עומדת להתנצל בפניו על שקפצתי למסקנות אך הוא זוקף

גבה ונועץ בי מבט תאוותני. "אבל אם את מעדיפה לראות בזה הצעה מגונה, אני לא אתנגד."

"אני מעדיפה את השכן המקורי שלי," אני אומרת ללא הבעה. הוא נוחר. "כמה מפתיע."

אני עומדת לשאול אותו מה הקטע שלו, אבל כתף שרירית נדחקת בינינו. אני מכירה את הזרוע הזאת, את הריח הזה: גבר עשיר ויהיר. גבריאל מסתכל על האיש בזלזול. זה מרשים, מידת הבוז והביטול שהוא דוחס לתוך המבט.

"למען האמת," הוא אומר, "אני יותר אידיוט משמוק." הוא שולח לעברו חיוך מתוח שבעצם מהווה חשיפת שיניים, אבל טון קולו המשועמם לא משתנה. "וזה אומר שאני די מתורגל בהתמודדות עם פרצופי תחת קטנים ומציקים."

אני כמעט נחנקת מהמשקה שלי.

מר חליפה מנסה להישיר אל גבריאל מבט אבל נכשל. הוא מתרחק בעודו ממלמל, "חרא."

"חשבתי שכבר הסכמנו על זה," גבריאל אומר לי.

"כל כך גאה בדרכים החראיות שלך." אני דוחקת בכתפו. "ולמרות

זאת, הנה אתה מציל אותי מסוטים."

"ממש לא," הוא ממלמל לתוך הכוס שלו. "הגנתי על הכבוד העצמי

שלי. וזה גם היה די משעמם. חשבתי שהוא יפגין יותר רוח לחימה."

"למה?" אני מרגישה דחף לשאול, אף שבעצם אני פשוט מופתעת

שהוא מדבר איתי כשזו ההזדמנות היחידה שלנו להימלט לפינות ניטרליות.

הוא לוגם מהמים לפני שהוא משיב. "הוא המנכ"ל של חברה

שנכללת בדירוג חמש מאות החברות של כתב העת פורצ'ן וידוע בתור

קרצייה." שפתיו מתפתלות בלעג. "אם את שואלת אותי, הוא דומה

יותר לעלוקה."

אני לוטשת בו עיניים. "איך אתה יודע את זה?"

הוא סוף־סוף פונה להביט בי, ואני פוגשת שוב בעיניים הכחולות

הבורקות האלו. "קראתי עליו כתבה בפורבס."

צחוק קטן וחסר ישע חומק מפי. אני כבר ממש לא בקנזוס. "טוב," אני אומרת, "אולי אחר כך תמצא מישהו שתוכל להתחרות איתו בלמי יש גדול יותר."

כעת תורו לירוק לתוך הכוס שלו, אף שהוא מתאושש יפה. בתנועות מדויקות הוא מניח את הכוס שלו בצד ומושך בחדות כל אחד מחפתיו בחזרה למקומו. "אני די בטוח שאני לא יכול להתמודד כרגע עם עוד מישהו מלבדך."  
 "וואו, מחמאה."

הוא משפיל אליי מבט ומצמץ באיטיות, וריסיו המעוגלים הכהים כמעט נוגעים בלחיי. אחר־כך אני קופאת מזעזוע כשהוא גוחן עד ששפתיו מלטפות את עיקול אוזני. "כן, פטפטנית קטנה, נכון."

כשהוא מתרחק, אני עדיין מסוחררת מהרעם הנמוך של קולו – הוא מעקצץ במורד גבי ומתפשט על פני ירכי. "אל תשתי יותר מדי אחרת יכאב לך הראש," הוא מייעץ לפני שהוא יורד בחזרה למטה. צר לי להודות, אבל הוא לוקח איתו את כל ההתרגשות של השתייה כבר. עכשיו זה סתם מצב תקדימי שאיבד מזהירו. אני מרחיקה מעליי את המשקה החצי גמור שלי ויורדת בקפיצה מהכיסא הגבוה. למטה, המושבים בתאים הקטנים אכן הפכו למיטות. אני מרסנת את צווחת האושר שלי. זו מיטה אמיתית, עם כריות בגודל מלא ושמיכת פוך לבנה בוהקת מעוטרת בארגמן. ורד אדום יחיד הונח על כל כרית. אני נשבעת, אני עומדת לצלול ישר פנימה, אבל אני מבחינה בחטף במר שמח עומד בפתח התא שלנו, ידיו על ירכי הצרות, גבותיו כה מכווצות עד שהן כמעט נוגעות.

"מה יש?" אני שואלת אותו. "פינת השמיכה לא מופשלת?"

הוא שולח לעברי מבט נרגז לפני שהוא מחזיר את תשומת ליבו למיטות. "ביקשתי שלא יהפכו את המושב שלי למיטה. אין ספק שהדיילת מחזיקה בדעה מוטעית לחלוטין."

אני מביטה לאחור וסוף־סוף מבינה על מה הוא מדבר. הייתי כל כך מאושרת מקיומה של המיטה, עד שלא שמתי לב ששני

המושבים שלנו הפכו למיטה כפולה אחת. יש שם אפילו דלי קרח עם שמפניה.

צחוק נפלט מפי לפני שאני מצליחה לעצור אותו. "פינוק לירח דבש?"

"זה מצחיק אותך?" נחיריו מתרחבים ברוגז, אף שהוא לא מסתכל עליי, רק מחריב את המיטה במבט הלייזר שלו.

"למען האמת? כן." אני חולצת בבעיטה את נעליי ומטפסת על המיטה. היא קשה על גבול הקרש, ויש רכס קטן באמצע. אבל אני לא מתכוונת להתלונן. אני יושבת בשיכול רגליים בצד שלי ומביטה בדמותו המתנשאת בפתח – הוא עדיין לא נכנס לגמרי לתא. "בחייך. אתה חייב להודות שזה קצת מצחיק."

"אני לא מודה בכלום," הוא מסנן, אבל אז כתפיו צונחות והוא נכנס לתא ופונה לסגור את הדלתות בנקישה החלטית. "ולחשוב שהאישה הזאת פלרטטה איתי."

קולו כה מלא בשאט נפש עד שאני נאלצת לצחוק שוב. "לא הבנתי." הוא מתיישב על הצד שלו במיטה וחולץ את נעליו בעזרת בהונותיו כשהבעת הזעף עדיין במקומה. "הדיילת ללא ספק מניחה שאנחנו ביחד עכשיו, אבל רק לפני רגע היא..." קולו גווע בסומק קל, וזה די חמוד, כמעט כאילו הוא נבוך. ועדיין.

"היא התחילה איתך במסדרון?" הרוגז שלי מתעורר במהירות ובלהט – לא קנאה. זה העיקרון שבדבר.

הוא רוטן, מעיף מבט במיטה, מעקם את אפו בסלידה ומפנה לה שוב את הגב.

"הזנוזת הקטנה הזאת," אני אומרת ומזעימה פנים אל הדלת. בתגובה הוא מסתכל עליי מעבר לכתפו הרחבה. זיק מופיע בעיניו. "מקנאה, מיס דרלינג?"

"היי, אתה זה שאמרת כמה זה מעוות!"  
 "זה היה מעליב," הוא מתקן אותי. "היא מניחה שאני הטיפוס שישכיב שתיים במכה. ואני כנראה כל כך מפוקפק עד שאני אעשה את זה מול עיניה של המאהבת הנוכחית שלי."

"אתה בטוח שאתה לא דוכס?"  
 אני כמעט יכולה לראות אותו מגלגל עיניים, על אף שהוא פונה  
 לכיוון השני. "אני אקרא לה."  
 "אתה לא." אני מתרוממת על ברכיי.  
 הוא פונה למחצה ומשעין ירך עבה אחת על המיטה. הבעתו  
 נבוכה. "למה לא?"  
 "כי המיטה הזאת היא הדבר הכי מגניב בטיסה הזאת, ואני לא  
 רוצה שהיא תקפל אותה."  
 זווית פיו מתרוממת מעט. "יסדרו לך מיטה ליחיד."  
 כן, בזמן שהדיילת הערמומית תחייך בזחיות. "אם תבקש ממנה  
 לקפל אותה, אתה תפתח את הדלת לחיזורים נוספים."  
 עיניו מצטמצמות.  
 "אלא אם כן, כמובן, זה מה שאתה רוצה," אני אומרת בקלילות.  
 לא. לא מקנאה אפילו טיפה.  
 "היא לא הטיפוס שלי," הוא אומר במשיכת אף.  
 "באמת יש לך טיפוס?" השאלה נפלטת לפני שאני מספיקה לבלוע  
 אותה.  
 "כן," הוא אומר לאט. "שקטה, מכובדת ודיסקרטית."  
 "שקר."  
 הוא מסתובב אליי לגמרי. "סליחה?"  
 אני מתחפרת מתחת לשמיכות. הן בריוק במשקל וברכות הנכונים.  
 נחמד. "תבקש סליחה מעצמך. אתה אמרת את זה כדי להעמיד אותי  
 במקומי. אבל אני לא בולעת את הפיתיון."  
 "את מדמיינת," הוא רוטן בעודו נשען לאחור ומרים בהסתייגות  
 ברורה את רגליו על המיטה. "ומעצבנת."  
 "אתה פשוט לא מסוגל להתמודד איתי. זה מה שמעצבן אותך."  
 אני שולפת את מסכת השינה הקטנה החמודה שבתוך הערכה  
 שסופקה לי ועוטה אותה באנחה מאושרת. אני פשוט אתעלם ממנו  
 עד סוף הטיסה. איך בעיה. הדממה מהדהדת, וזמזום המנועים מתחדש  
 במלוא הכוח.

קולו הזעוף שובר את המבוי הסתום שאליו הגענו. "את מתכוונת לשתות מהשמפניה הזאת?"

"לא. מישהו ניג'ס לי לא לשתות יותר מדי, זוכר?"

אני שומעת נשיפה רכה. ואז המיטה שוקעת כשהוא רוכן ומרים את המגש. נקישה ועוד שקיעה של המיטה והכול נרגע.

"עוד לא נתקלתי באדם שאני לא מסוגל להתמודד איתו," נשמעת התשובה הקפוצה שלו כעבור מספר רגעים.

אני מושיטה לו יד בלי לטרוח להסיר את המסכה. "סופי אליזבת דרלינג."

שיניים לוכדות את קצה ידי ומכרסמות אותי. אני כל כך מזועזעת עד שאני צועקת וחוטפת בחזרה את ידי. אני מתרוממת בטלטה, תולשת מעליי את המסכה ומגלה שהוא מביט בי בהבעה מנומסת.

"נשכת אותי הרגע?" השאלה בוקעת כציוץ נזעם. לא שזה כאב. הוא רק כרסם אותי, והוא עשה את זה בצחוק. אבל עדיין. ברצינות?

"זה נשמע כמו דבר די ילדותי לעשות," הוא אומר ומשעין את ראשו על הכרית שלו.

"זו הייתה שאלה רטורית," אני מתפרצת. "אתה נשכת אותי!" שפתיו רועדות כאילו הוא מנסה בכל כוחו לא לצחוק. "אז עדיף שלא תדחפי את היד שלך לפנים שלי."

אני לוטשת בו עיניים בפה פעור במשך דקה תמימה. "ואתה אומר שאני מטורפת."

מבטו הכחול פוגש במבטי. "אכפת לך? אני מנסה לנוח קצת." "אני לא מחבבת אותך," אני מפטירה ועוטה בחזרה את המסכה. "שקך," הוא קובע ומחקה את הטון הקודם שלי. "את אמרת לי שוב ושוב שהיופי שלי מסנוור אותך."

"זה לא אומר שאני מחבבת אותך. חוץ מזה, היופי שלך הוא כמו נשק. אתה מפתה באמצעותו קורבנות, בדיוק כמו ערפד. אני לא אתפלא אם אתה זוהר בשמש."

"אני לא מאמין שאני מתווכח עם אישה שמסתמכת על דמדומים."

"עצם העובדה שאתה יודע שאני מסתמכת על דמדומים מוכיחה שבסתר ליבך אתה מעריך של אדוארד."  
 הנחירה שלו רמה ופוגענית. "צוות ג'ייקוב מההתחלה ועד הסוף." אני לא מצליחה להתאפק, עיניי נפערות, ואני מרימה את פינת המסכה שלי כדי להביט בו בכעס. "זהו זה. בחיים לא נוכל להיות חברים."  
 הוא נועץ בי מבט פגוע מפוברק לחלוטין. "מילים יכולות לפגוע, פטפטנית קטנה."  
 אני ממלמלת משהו על בריטים סתומים, מפנה לו את הגב ומתעלמת מהגיחוך המוסווה בקושי שלו. ואני בוגדת בעצמי כי אני רוצה לצחוק יחד איתו. רק שאני חוששת שברגע שאעשה זאת, הוא יעמיד שוב את החומות שלו ואני ארגיש מגוחכת.  
 גבריאל סקוט אולי לא יודע איך להתמודד איתי, אבל גם לי אין מושג מה לעשות כשמדובר בו.  
 עם מחשבה זו בראש, אני מתרכזת בנשימות שלי ובהמהום העדין של המטוס סביבי, ועד מהרה שוקעת בשינה.

## פרק 3

### סופי

אני חושבת שהצלצול של "נא להדק חגורות" הוא שמעיר אותי. בהתחלה אני מבולבלת מכדי להבין בכלל איפה אני, פרט לכך שאני במקום רועש ורועד. וחשוך מדי. אחר-כך אני נזכרת במסכת השינה שלי. אני מסירה אותה ומצמצמת מספר פעמים כדי להתעורר.

המטוס רועד באוויר כמו אגרוף זועם, דבר שלא מועיל לבטן שלי. מכיוון שאני שוכבת, התחושה מוזרה אפילו יותר, כמעט כאילו תכף אהיה חסרת משקל.

אבל שמעתי צלצול, לא? רק איפה חגורת הבטיחות במיטה הזאת? אני מגששת סביבי ונתקלת במשהו קשה. ירך. אני נזכרת בגבריאלי, הירוע גם בשם נוסע בעייתי מאוד. מבט אחד לכיוונו, ואני יודעת שהמצב קשה. הוא שוכב נוקשה כמו קרש, אגרופיו לצידי גופו, פניו כה משוללות הבעה עד שאפשר היה לחשוב שהוא מת. אבל הוא מתנשף, ודוק זיעה מכסה את עורו.

הפעם אני לא מאשימה אותו. המערבולת איומה. המטוס מקרקש כה חזק עד שהתחת שלי בסכנת התנתקות מהמיטה.  
"סאנשיין", אני לוחשת.

הוא לא מתייחס אליי. אני די בטוחה שהלסת שלו נעולה. אני מתקרבת מעט, נוגעת בהיסוס בכתפו ומגלה שגופו רועד.  
"הי", אני אומרת בקול מרגיע. "זה בסדר."

המטוס צונח כמה מטרים כאילו הוא שם את אמירתו ללעג, וגבריאלי



עוצם עיניים ומסב את ראשו ממני. הוא חיוור לגמרי, ונשימתו מהירה יותר. "לכי. מכאן."

"אני לא יכולה." אני מתקרבת יותר. "תראה, אני יודעת שאתה לא רוצה שאני אראה אותך ככה. אבל אני כאן. תן לי לעזור לך."  
הוא מתנשם דרך שיניו החשוקות. "להסיח את דעתי עם בדיחות על מציצות לא יעזור כרגע."

"אני יודעת." למען האמת אני דואגת לו. הוא נראה על סף התקף פאניקה אמיתי. "הנה מה שנעשה." אני מזיזה את השמיכות וזוחלת לכיוונו.

הוא מתנער מהאימה שלו ועיניו נפערות. "מה את עושה?"  
"מחבבת אותך," אני אומרת לו.  
הוא נבהל אפילו יותר, ואני בטוחה שהוא היה נסוג אילו היה מסוגל לזוז. "מה? לא."

"כן." אני נשכבת לצידו. אלוהים, הוא קר. אני מתיישבת. הוא נאנח בהקלה גלויה, אבל אני רק מושכת את השמיכה בצד שלי מעל רגליו וחוזרת לשכב.

הוא מתפתל במאמץ רפה להתרחק, אבל הוא כבר בקצה, ואין לו לאן לזוז. "זה ממש לא מקובל..."

"כן, אבל אנחנו עושים את זה." בנסיבות רגילות, לא הייתי מעיזה לכפות את זה על מישהו. אבל הוא כבר ממוקד בי במקום במערבולת, וזה צעד בכיוון הנכון. אני מניחה לחי על הזרוע שלו. השריר קשה כאבן ורועד.

הוא מכחך בגרונו. "אני לא –"  
"אתה במרחק נשימה אחת מלאבד את זה. תשלים עם הסבל של נחמה גופנית."

זרועותיו מתעוותות כאילו הוא מנסה לא להרים אותן אבל בעצם רוצה. ואז הוא מוותר על המאבק, מרים את זרועו ומאפשר לי להתקרב יותר. ניצחון. אני משעינה את ראשי על כתפו ומצמידה את גופי אל צידו.

המגע נעים. נעים מדי. כי, לעזאזל, המגע בו – מגע אמיתי –

מעביר בי זרם של הנאה חמימה. כל קצות העצבים הרגישים בגופי מתעוררים ונעמדים דום. וזה לא בסדר במצב הזה; אני כאן כדי לעזור לאיש המסכן, לא להתחרמן ממנו.

אין לי מושג מה הוא חושב. הוא מחבק אותי לרגע. או ליתר דיוק, הוא נאחז בי כמו בחבל הצלה. רעידות תוקפות את גופו, אבל ניכר בו שהוא נאבק בהן.

"ששש," אני ממלמלת ומלטפת את חזהו. זה חזה נחמד, רחב ושרירי מתחת לכגדים המהוגנים. ליבו מכה בכף ידי, ואני מרגישה שהוא נושם עמוק. "תחשוב עליי רק בתור המחבקת השכונתית הידידותית שלך."

הוא שקט שוב לפני ששאלה נוספת בוקעת ממנו. "את אומרת לי שהיית עושה את זה בשביל כל אחד?"

אני מתכרבלת בו. "לא. העובדה שאתה חתיך בטירוף מהווה גורם משמעותי. אני זוכה למשש אותך באמתלה של חובה אזרחית." "או, לכל הרוחות."

חיוך מותח את שפתיי. "תפסיק להתעצבן. רוב האנשים היו מעדיפים להתכרבל עם בחור חתיך. אם ההודאה הזאת הופכת אותי לשטחית, שיהיה."

הוא רוטן אך ידו גולשת אל החלק העליון של זרועי. אצבעות ארוכות מלטפות ליטוף יחיד ואז עוצרות. "הכנות שלך מדהימה." "אני יודעת. עכשיו תן לי למשש אותך בשקט." אני מעבירה קלות את ידי על שרירי חזהו המוצקים ונהנית להרגיש את שרירי הבטן שלו מתכווצים מהנשימה החטופה שלו. אני מתגרה בו, אבל לעזאזל, הוא בנוי היטב. אני מכריחה את עצמי להפסיק. אבל כשאני מפסיקה, הוא נדרך, והרעידות חוזרות. אני קולטת שהליטופים שלי באמת מרגיעים אותו.

אני רואה בזה אור ירוק. אני שוקעת באחיזתו, מלטפת את חזהו ומהמהמת חרש. הוא נרגע לאט, גופו נפנה לעברי, ושדיי נלחצים אל צד צלעותיו. המטוס ממשיך לקפץ ולרעוד, ואני מתאמצת לשמור על הרוגע שלו. כל הישג זעיר שלי, המערבולת המעצבנת חוטפת בחזרה.

"אני חושבת שאנחנו צריכים לקרוא לילדים שלנו בשמות של מספרים," אני אומרת לו.

שריריו מתכווצים וזעים תחת לחיי. אני כמעט יכולה לשמוע אותו חוכך בדעתו איך להגיב.

"להעז לשאול למה?" הוא אומר לבסוף.

"כי יהיו לנו המון, אז יותר נוח להשתמש במספרים. אנחנו יכולים לעשות כמו המלך באבק כוכבים. אונה, סקונדוס, ספטימוס..."

"זה אכזרי מדי. יעשו להם את המוות בבית הספר."

"הם יהיו קשוחים מכדי לסבול מהצקות. ואני רואה שהרעיון מתחיל למצוא חן בעיניך."

אני מחייכת כשהוא רוטן. זה לא לא – יותר כמו את מטורפת. זה סבבה מבחינתי.

"אני שונא את זה," הוא אומר.

"להתכרבל?" אבל אני יודעת למה הוא מתכוון.

צחוקו אירוני וקצר. "חולשה."

"כל אדם פוחד ממה שהוא."

"ממה את פוחדת?" הוא נשען לאחור ונשמע ספקני.

שאני לא מספיק טובה. שינצלו אותי ויזרקו אותי. אני בולעת את הרוק. "מגלי ענק. יש לי סיוטים שאני נסחפת. אני מאשימה את כל סרטי האסונות האלה."

"משום מה נראה לי שאת הטיפוס שישרוד."

אני מחייכת בתגובה.

פרץ חמימות בחלק העליון של שערי מבהיר לי שהוא הצמיד את שפתיו אל ראשי ונושם את ריחי. "מה צבע השיער הטבעי שלך?" הוא שואל, כמעט בעצלות.

"זו שאלה ישירה נורא, מר סקוט." אם נתעלם מהמערבולת, התא הקטן שלנו חמים למדי עם הגימורים בצבע שמנת והאורות המעומעמים.

"לכאורה אני אבא של לפחות שבעה מהילדים שלך. שאלה די סבירה לשאול."

המטוס עובר טלטלה קשה במיוחד, והוא מתנשם בחדות. אני דוחקת אליו את אפי ומתמלאת בריח של מי הקולון שלו, ומתחתיו, בזיעת הפחד.

אני עוצמת עיניים, מפשקת אצבעות ומצמידה את כף ידי אל בטנו, ששריריה רוטטים. "אני בלונדינית."  
 "את זה רואים," הוא אומר בפנים חתומות.

"זאת אומרת, בלונדינית טבעית. הפעם הלכתי על גוון בהיר בכמה מספרים. בשבוע שעבר היה לי שיער כחול." אני מחייכת קצת, מדמיינת איך הוא היה מגיב לזה.  
 "אני בכלל לא מופתע."

"מממ..." קצה אצבעי משתעשע בקמט באפודת הקשמיר שלו – ואני עדיין מתרעמת על העובדה שהוא נראה בה כל כך טוב. שולי האפודה מתרוממים וחושפים את החולצה שהוא לובש מתחת. אצבעותיי נודדות אל אחד הכפתורים.

ברגע שאצבעי נחה על העיגול הקטן, נדמה שהאוויר מסמיך. אני מרגישה שגופי כבד יותר משום מה, כאילו הכוונה במה שאני עושה הופכת אותו גדוש וחם.

כי אני מרגישה את השרירים המוצקים שמתחת לחולצתו, ועכשיו יש לי איך להשתחל פנימה. ומה מדליק אותי עוד יותר? אני מבינה שגם הוא יודע את זה. נדמה ששנינו עוצרים את נשימותינו.

אני מעבירה את אצבעי על הכפתור ופותחת אותו. נראה כאילו פרטתי על מיתר. מתח כה עז מהדהד בינינו עד שאני כמעט שומעת אותו. גבריאל מתאבן, שרירי בטנו מתכווצים, ואצבעותיו מפסיקות את נדירתן בשערי.

מה לעזאזל את עושה, סופי? תפסיקי עכשיו. נראה שאצבעותיי לא מקבלות את ההודעה. הן גולשות דרך הרווח בחולצתו ומוצאות את העור הלוהט והחלק שמתחת.

אויש, חרא. כי הוא באמת לוהט, עורו מוצק ומתוח, ואני רוצה עוד מזה. אצבעותיי כמעט לא זזות. כאילו אם תנועותיי יהיו חשאיות, הוא לא ישים לב שאני ממששת אותו. יופי של חלום.

אני מכחכת בגרוני ומחפשת אחר קולי. הוא בוקע בצרידות.  
 "לצבוע לארום זה תמיד כף. יש כל כך הרבה גוונים לנסות."  
 כן, אם תדברי, לא תעשי רושם של קריפית. רעיון מבריק.  
 אני לא מצליחה לשתוק. "ארום אש. חום אדמדם. ארום תות."  
 יופי, את נשמעת כמו תפריט של צבעי שיער.

הוא רוטן, גופו נוקשה, לא מתרצה, אבל הוא לא מוחה נגד  
 אצבעותיי המשוטטות. לא אומר מילה. וזה בעצם אומר המון. כי  
 הבחור הזה הוא לא הטיפוס שישתוק אם הוא לא רוצה.  
 טבעת של חום מתהדקת סביב שיפולי בטני כשאני מבינה שהוא  
 מאפשר לי לחקור את גופו.

אני מלטפת בעדינות את פיסת העור הקטנה שאליה אני מצליחה  
 להגיע. קצה אצבעי גולש על עור חלק ונתקל בשיער מחוספס.  
 שככה יהיה לי טוב, יש לו פס שמוביל מהטבור למטה.  
 הרחף לעקוב אחר הפס הזה בדרכו מטה כל כך חזק עד שאני  
 כמעט נאנקת. אני חושקת שיניים, נושמת. "היה לי גם שיער סגול.  
 אבל ירוק לא מחמיא לי."

אצבעותיי מתגנבות מעצמן, ללא רשותי, אל הכפתור הסגור הבא  
 שמחכה להיפתח. כל גופו דומם, כאילו הוא הורה לעצמו לא לזוז.  
 אבל כשאני מתחילה לשחרר את הכפתור הקטן, הוא נושף וידו נוחתת  
 על ידי.

היא חמה, מוצקה ומבהירה היטב, עד כאן.  
 ואין משהו יעיל יותר כדי לחלץ אותי מהטירוף הזה. כי, באמת,  
 מה לעזאזל אני עושה? אני אפילו לא מחבבת את הבחור. טוב, קצת  
 כן. וזה פשוט מבאס. אפשר היה להטביע על מצחו של גבריאל סקוט  
 את המילים מבוי סתום.

המטוס מתחיל לקרקש שוב בחוזקה. גבריאל מצטמרר, שוכח  
 מהעצירה הנבוכה שלנו וחוזר להיצמד אליי, נשימתו לא סדירה.  
 תנחמי. אל תמשי. רק תנחמי.  
 את זה אני יכולה לעשות. נראה לי.

## גבריאל

אוי, איך נפלו גיבורים. אם למישהו הייתה הוכחה מצולמת למצבבי הקשה הנוכחי, המוניטין שלי כמנוול חסר פחד היה מתפייד. אני כמעט יכול לשמוע את הגיחוכים – סקוטי הגדול והקשוח נאחז באישה כאילו היא הדובי שלו.

קיליאן לא יפסיק לרדת עליי לעולם. אני אפילו לא רוצה לדמיין את הקטילות של ברנה.

במובנים מסוימים, עדיף כבר לצנוח אל מותי.

זו הייתה מחשבה טיפשית. אימה נעה בגופי, כך שקרביי צוללים וגפיי מעקצצות. ואני מוצא את עצמי נצמד קצת יותר אל האישה המוזרה עם הקימורים הרכים שלצידו. אולי זה באמת סיוט; שום דבר לא נראה אמיתי או הגיוני.

אני לא נוהג לנהל שיחות מתמשכות עם אנשים זרים, במיוחד לא עם נשים חסרות איפוק, קשקשניות וחוצפניות. ואני בהחלט לא נוהג להתכרבל. אני לא זוכר מתי בפעם האחרונה חיבקתי אישה. התחושה כל כך זרה, ועם זאת מענגת.

כל גופי מצפה בדריכות להגביר את המגע, עורי רגיש וחם מתחת לבגדים שלי. אני כל כך חסר מנוחה עד שאני להוט לפשוט אותם מעליי. אני רוצה להרגיש עור על עור, את החמימות וההיענות של בשרה.

אני לא אחשוב איך היא תחבה את אצבעותיה מתחת לחולצה שלי כדי ללטף את בטני. תחושת הרפאים של מגעה עדיין צורבת את עורי כמו ברזל מלוכך.

ברגע שהיא שיחקה בכפתורי החולצה שלי, נעשיתי קשוי עד כאב. כמעט הנחתי לה לגלות את זה. ואם היא הייתה מגלה? הייתי מתחנן לסחיטה קלה, לליטוף ידידותי. יש להניח שהייתי מבטיח לה הכול, אם היא רק הייתה ממשיכה לגעת בי.

מדאיג, בלשון המעטה. אין לי מושג מה האישה הזאת תגיד או תעשה מרגע אחד למשנהו. כגבר שכל חייו סובבים סביב שליטה בכל תחום אפשרי, הבהוב המשיכה הזה מטריד ולא רצוי.

יחד עם זאת, זה עדיף על הפחד הבלתי פוסק שנבע בי לפני שסופי דרלינג נדבקה אליי.

אני מנצל את הקרבה בינינו כדי להתבונן בה כראוי. בהתחלה חשבתי שהיא נעימה למראה אבל לא יוצאת דופן. טעיתי. הצדודית שלה, שנראית בכירור לעומת אפודתי האפורה, היא שילוב של קימורים חינניים, שקעים עדינים וקווים ענוגים – לא רק נעימה למראה, אלא יפה ומתוקה. יחד עם זאת, עורה הוא שמושך את תשומת ליבי.

היו לי כבר נשים מכל צבעי העור – החל בחום ורדרד כהה וכלה בלבן חלבי בהיר מאוד – וזה מעולם לא היווה משהו מעבר למסגרת בסיסית ליופיה הכללי של האישה. בקיצור, מעולם לא עלה בדעתי להתייחס לעור כסממן מושך כשלעצמו.

אבל העור של סופי דרלינג הוא יצירת מופת. כי הוא זוהר, חלק לגמרי ועדין, בלי אף פגם נראה לעין. הגוון הזהוב שלו מזכיר לי עוגיות חמאה. מצד שני, כל דבר בסופי מזכיר לי פינוק מתוק מסוג כזה או אחר: מפתה אבל בסופו של דבר מזיק לבריאות.

לא משנה. ככל שאני מסתכל יותר על עורה, כך גובר בי הרצון לגעת בו כדי לברוק אם מרקמו דומה לסאטן כמו מראהו. אני חושב על מרילין מונרו – איך היא נראתה על המסך, נטולת פגמים וזוהרת. אבל היופי שלה הגיע מאיפור ומתאורה טובה. אני קרוב מספיק כדי לראות שסופי לא משתמשת במייק אפ או בפורדה.

ללא רשותי, ידי נודדת במעלה זרועה, ואני מתחקה אחר עיקול כתפה ומתקדם אל עורה החשוף. היא שוכבת ללא תזווה, כאילו היא עוקבת אחר התקדמותי. גם אני עוקב, ליבי הולם לעומת צלעותי. אני כמעט שומע את ההלמות צועקות, עצור, עצור, אבל אני לא עוצר.

רק נגיעה אחת. זה הכול. אני אשביע את סקרנותי ואמשיך הלאה. קצה אצבעי מפרפף על שולי עצם הבריח שלה. ואני עוצם עיניים וכובש גניחה. עדין יותר מסאטן. רך יותר מקטיפה. חלק, חמים. אני שואף נשימה עמוקה ומשחרר אותה לאט. ידי צונחות אל המיטה.

מסביב הכול שקט מדי, והמטוס המחורבן עדיין רועד.  
תמשיך לדבר. על כל דבר שהוא.

אין לי שום מיומנות בניהול שיחות סרק. ופירושו שנדפקתי.  
"למה את טסה ללונדון?" אני אומר. "לחופשה?"

למען האמת, אני מופתע שאישה כמו סופי טסה לבד. היא נראית כמו מישהי שזקוקה לחברה, לאדם נוסף שאיתו תחלוק חוויות. המחשבה שהיא תסייר בלונדון לבדה לא מוצאת חן בעיניי, וזה מגוחך. היא אישה בוגרת.

כמו כדי לתת תוקף למחשבה הזאת, היא מפיקה קול של שעשוע אירוני. "למען האמת, אני בנסיעת עבודה."  
"באמת?" לרוע המזל, קולי נשמע מופתע.

והיא נוחרת. "כן, לטיפשונת עם הציצים הגדולים יש מוח."  
אלוהים, אל תזכירי את הציצים שלך. גם ככה קשה לי להתעלם מהם כשהם צמודים לצלעות שלי. "מה הקשר בין גודל החזה ובין המוח?"

לחיייה זעה על החולצה שלי, ואני יודע שהיא מרימה אליי מבט.  
"אתה נשמע ממש פגוע."

אני מסתכל למטה עליה ובוחן את עיניה החומות הגדולות ואת שפתיה האדומות. "נכון. רמזת שאני סקסיסט. אני לא. אבל אני כן מסכים עם החלק הטיפשוני. קשה לי לדמיין אותך מתייחסת למשהו ברצינות."

אפה הסולד מתקמט כשהיא מכווצת את מצחה, והקצה המחורד של אצבעה ננעץ בצלעותיי. אני מתאפק לא לצעוק. אלוהים יעזור לי אם היא תגלה שאני רגיש לדגדוגים.

"מצחיק," היא אומרת וחוזרת להניח את ראשה על כתפי.  
לעזאזל, זה נעים מדי.

קולה נישא אליי ומסיח את דעתי. "אבל אני מניחה שהבאתי את זה על עצמי."

היא זכתה לאסירות התודה שלי והצילה אותי פעם נוספת מהשפלה מוחלטת. אני נאנח ומאפשר לידי לנוח על ראשה. אין שום



הצדקה לגרום לה להרגיש לא מספיק טובה. "ספרי לי על העבודה שלך."

אנחנו צמודים כל כך עד שאני מרגיש את גופה נדרך.

"אה, טוב, אין הרבה מה לספר."

כשאני לא אומר מילה ורק מסתכל עליה ומחכה, לחייה העגולות מסמיקות, והיא מכחכחת בגרונה. "אני מתראיינת לאיזו משרה."

"ולמה את מתפתלת עכשיו כמו דג על קרס?"

אפה מתקמט שוב. אני נתקף דחף מטורף לנשק את קצהו. סביר להניח שזה יזעזע אותה כליל, וזה רק הוגן להחזיר לה באותו מטבע.

אבל אני נאחז בכבודי. כי היא מתחילה לברבר.

"טוב, אני לא ממש יודעת מה העבודה. זאת אומרת, יש לי מושג

מעורפל, אבל אם אתה רוצה פרטים, אין לי ממש מה להגיד –"

"את רוצה להגיד לי שאת טסה למדינה אחרת להתראיין למשרה לא ידועה?" קולי עולה בכמה אוקטבות. הבחורה הזאת. אין לי מילים.

"את יודעת בכלל עם מי את נפגשת? תגידי לי שלא בזבזת את כל הכסף שלך על כרטיס במחלקה הראשונה בלי לדעת בדיוק למה את

טסה?"

"הי." היא תוקעת בי את אצבעה. "אל תתחיל להתנהג שוב כמו

דוכס." אני נאנח כשהיא שוקעת לתוכי. "לא, אני לא יודעת עם מי אני נפגשת. קיבלתי שם והמלצות של אנשים ששנינו מכירים. ולא,

לא בזבזתי את כל הכסף שלי –"

"טוב, זה –"

"הם מממנים לי את הנסיעה."

"לעזאזל."

היא מרימה את ראשה, וקווצות בלונדיניות לבנות נחות על

האפורה האפורה שלי. "מה? למה זה נורא כל כך?"

"את מכירה את המשפט 'ככל שאת יודעת יותר?' אם מישהו מציע

לממן לך טיסה בין-לאומית רק בשביל ריאיון, חובה עלייך לדעת למה

הוא מוכן לממן את זה ומה בדיוק מצופה ממך."

"אה, אני יודעת למה הציעו לממן לי את הכרטיס."

"אני מת מפחד לשמוע את התשובה."  
 עוד נעיצת אצבע, הפעם קרובה מדי לנקודה הרגישה לדגרוגים שלי. אני מצטמרר.

"כי אני הכי טובה בתחום שלי," היא אומרת.  
 "ומה התחום שלך?" בבקשה אל תגידי חשפנות.  
 בסדר, אולי אני כן סקסיסט.  
 הגאווה מחדירה קרירות מתכתית לקולה. "שיווק ברשתות החברתיות וצילומי לייף סטייל."

"אה, כן. את זה אני יכול לרמיין."  
 עיניה מצטמצמות. "באמת חשבת שאני נערת ליווי, נכון?"  
 "שום דבר בסגנון."

זה מרשים למדי שאישה עם פני בובה מתוקות מצליחה להזעיק פנים ביעילות כזאת. אני כובש את הדחף להודות בכול. אני זוקף גבה ומחזיר לה מבט.

עיניה מתכווצות עוד יותר. אני נשבע, זה כמו בצוהרי היום על מטוס.

"הרשתות החברתיות הן מרכיב מהותי ברוב העסקים בימינו," היא אומרת לי.

"מיס דרלינג, תירגעי. אני מסכים איתך לגמרי." לאמיתו של דבר, הלהקה הייתה יכולה להיעזר קצת בהדרכה כדי לשפר את הנוכחות שלהם ברשתות החברתיות, ואני יושב על ברנה בעניין כבר חודשים. זה לא שחסרים להם עוקבים, אבל כשג'אקס ניסה להתאבד, הלהקה התרחקה מאוד הזרקורים, וכך המעריצים והתעשייה נותרו למלא את החורים ולהניח הנחות שגויות – משהו שמטריד אותי ברמה האישית. קיל ג'ון הם הרבה יותר ממה שהעולם חושב עליהם.

סופי עדיין מביטה בי בספקנות, כאילו היא רגילה לספוג ביקורת על המקצוע שבחרה לעצמה. זה שמישהו ינסה לרמוס את התקוות והחלומות של האישה התוססת והאינטואיטיבית הזאת זה פשע. אני מנסה לרכך את קולי. "אולי כדאי שתתחילי בהתחלה."  
 "לא אם אתה מתכוון להטיף לי," היא אומרת במשיכת אף.

"אני לא מבטיח כלום." אני מושך קלות בקווצת שערה. "דברי, פטפטנית קטנה. זה כל מה שיש לנו בצינור המסויט הזה." היא מהדקת שפתיים. השפתון האדום נמחק ונותר ממנו רק כתם בהיר. היא נראית רכה יותר ככה, פגיעה משהו. צלקת קטנה חותכת את הפינה הקיצונית של שפתה העליונה. המיקום של הקו הבהיר הדהוי שטני ומהווה התגרות זעירה: תמצוץ ממש כאן, גבר. אצבעותי מתאגרפות כדי לא להושיט יד ולגעת. תשתלט על עצמך, סקוט.

"בסדר," היא אומרת וחוזרת להצטנף ביעילות של חתול. אני עוצם עיניים ומתרכז בצליל קולה. "בשנה האחרונה עבדתי כאשת קשר למדיה חברתית ועזרתי לאנשים לכתוב תוכן קריאטיבי לטוויטר, אינסטגרם, פייסבוק, סנפצ'אט וכדומה."

"את מלמדת אותם איך להיות שנונים."

"זה נשמע כמעט כמו מחמאה."

"זאת הייתה."

צחוקה הקליל חודר לי ישר לבטן. "שתיים בלילה אחד? איזה הלם. ייתכן שלא אתאושש לעולם."

אני מושך קלות בשערה פעם נוספת. הקווצות מחליקות בקרירות וברכות סביב אצבעותי. "תמשיכי."

"כן, אני מלמדת אותם איך להבליט את האישיות שלהם ולהשיג עוקבים חדשים. המזל שיחק לי עם הלקוח האחרון שלי." היא נוקבת בשמו של כוכב הטלוויזיה העולה שברנה ואני ישבנו לשתות איתו בניו יורק לפני חודש. מוזר כמה העולם קטן.

הריסים הארוכים של סופי מטילים צל על לחייה כשהיא מתמקדת באיזו נקודה רחוקה. "בכל אופן, איתו עליתי כיתה והתחלתי גם לצלם. זה מצחיק – התמונות היו מבוימות לחלוטין, אמנותיות, בסגנון הזה. אבל העוקבים שלו אוהבים אותן ומאמינים שהן אמיתיות."

"אנחנו רואים את מה שאנחנו רוצים לראות," אני ממלמל.

"נכון, ואנחנו ממציאים חלומות מופרכים על סלבריטאים. כל מה שאנחנו צריכים זה חלון לחייהם כדי להתחיל."

"וזה מה שאת מספקת."

היא מהנהנת, ולחייה משתפשפת בחזי. "בכל אופן, קיבלתי מהלקוח שלי מייל, שמכר שלו רוצה לראיין אותי לעבודה גדולה באירופה. הוא יצר בינינו קשר, ואני התבקשתי להגיע ללונדון על חשבון המעסיק העתידי. אני משערת שזה מישהו די מפורסם; נאמר לי שאקבל פרטים פנים אל פנים כדי להגן על פרטיות הלקוח."

"עניין המחלקה הראשונה היה הפתעה משמחת. הגעתי לדלפק הכרטיסים, ושם אמרו לי שהעבירו אותי למחלקה הראשונה."

"חברת התעופה אמרה מפורשות ששודרגת?"  
היא מכווצת את מצחה בכלבול. "ציפיתי לטוס במחלקת תיירים."

כאילו, מי מטיס מרואיינת במחלקה הראשונה?"  
"תלוי במראיין. אולי הכרטיס שלך היה מלכתחילה למחלקה הראשונה, אני מציין. "על אף שאני עדיין לא מבין למה קיבלת את המושב השני שלי."

"עדיין עצבני בגלל זה?"

"זה לא אישי," אני אומר לה בשקט. למרות הדעה של אנשים עליי, אני לא מתאמץ להיות מנוול.

הלחץ של כף ידה על בטני מתחזק. "אני מבינה את זה," היא אומרת. "לא רצית עדים."

בחורה מהירת תפיסה.

היא מחייכת מעט. "אבל לידיעתך, אני שמחה שאני כאן."  
גם אני.

כשאני שותק, היא דוחקת בי קלות. "תודה ששיפרתי את המצב."  
"אף טיסה שהייתי עליה לא משתווה לזאת," אני אומר לה בכנות.

"למרות כל אמצעי הזהירות, החבר הזה בטח נתן לך שם."

"כן, יש לי שם." היא מעניקה לי חיוך קורן כאילו זה אמור להקל על החרדה שלי. "אני אמורה להיפגש עם מר בריאן ג'יימסון ב – למה

החוורת? שיט, אתה עומד להקיא?"

יכול מאוד להיות שכן. אני כמעט צוחק, צחוק מטורלל של זין-על-כל-העולם. אני אפילו לא מופתע שהיא מתראיינת אצל "בריאן".

זה נראה כמעט בלתי נמנע, הדוברבן שבקצפת במפגש המשונה הזה עם הפטפטנית הקטנה הזאת.

סופי מתרוממת על מרפקה לצידי, ודומה שההילה של שערה החיוור כאור ירח זוהרת סביב פניה המוראגות – אף שבעצם מדובר בתאורת מטוסים זולה ובדמיון פעיל מדי שלי. היא סתם בחורה עם שיער מחומצן וכישרון לניהול שיחות סרק.

שקר. היא יותר מזה. מחוץ לתחום.

”סאנשיין, אתה מלחיץ אותי.”

”סליחה, אני אומר ונסוג. ”אני פשוט מעכל את העובדה

שהתכרבלתי עם עוברת פוטנציאלית.”

## פרק 4

### סופי

די מדהים באיזו מהירות ויעילות הגילוי שאת כרוכה סביב גבר שעובד עם הבוס הפוטנציאלי שלך הורס את האווירה. לא שציפיתי למהו מגבריאל סקוט המרובע אבל הכל כך חתיך. לא שגיתי באשליות, והיה לי ברור שדרכנו ייפרדו מייד אחרי הנחיתה.

ובעצם, זה יהיה לטובה. נשבעתי להתנזר מסטוצים כי הגעתי למסקנה שהם מזיקים לבריאותי הנפשית. פגשתי יותר מדי דפוקים כדי להמשיך עם סקס מזדמן. גם אם לא הייתי, גבריאל לא ממש מציע. אף פעם לא פגשתי גבר מאופק ומסויג יותר.

הייתי חושבת שהוא פשוט יהיר – גבר אסוף ומוחזק שלא מוצא לנכון להתרועע עם נשים ממוצעות כמוני. אבל די ברור שהוא ככה עם כולם.

אז כן, התוכנית הייתה להיפרד מהיצור היפהפה הזה עם הנחיתה. אולי זו הסיבה שהרגשתי חופשייה כל כך להיות אני עצמי איתו. מה זה משנה אם הוא חושב שאני לא מספיק טובה, כשאנחנו בסך הכול זרים שנאלצו לשאת זה את חברתו זה למשך טיסת לילה אחת?

אבל עכשיו הכול התהפך והתבלבל. אני אראה אותו באנגליה. הוא עובד עם בריאן ג'יימסון, שלדברי גבריאל זה למעשה שם בדוי של ברנה ג'יימס, שמנהלת את מחלקת יחסי הציבור בארגון שלו.

נשגב מבינתי למה ברנה ג'יימס הייתה צריכה להשתמש בשם בדוי, אבל זה בהחלט מצית את סקרנותי.

גבריאאל לא מבזבו רגע כדי להיחלץ מאחיזתי ולהציב בינינו מרחק רב ככל האפשר. המערבולת פסקה, כך שממילא אין לנו תירוץ להימרח זה על זה. אנחנו מעבירים את שאר הטיסה בשתיקה מביכה. ממש לפני ההגעה ללונדון, אני מנסה לשכנע אותו לדבר על העבודה, על ברנה. אך הוא מסרב ואומר לי שהוא יניח לה להסביר הכול.

הדבר הטוב היחידי שיוצא מהנדנודים שלי הוא שגבריאאל עסוק בהתנצחות איתי מכדי לשים לב שאנחנו נוחתים.

"אני אבקש מהנהג שלי להוריד אותך במלון שלך," הוא אומר כשאנחנו עושים את דרכנו מחוץ לשער ונכנסים לטרמינל בהית'רו. מכיוון שזו שעת לילה מאוחרת, ואני במדינה זרה, אני בוחרת לא להתווכח. למעשה, אני אסירת תודה ומופתעת למדי מהצעתו. "תודה. זה יפה מאוד מצידך."

הוא נועץ בי מבט כאילו אני מגוחכת אך מהנהן בתגובה. "אני מניח שיש לך מזוודה?"

"כמובן," אני אומרת לו ומביטה בדרך בחנויות הסגורות סביבי. "לך אין? או שבעצם אתה גר בלונדון?"

"אני גר עכשיו בניו יורק. אבל יש לי בגדים בבית שלי בלונדון." בעודי חושבת על חיים שבהם אני מתרוצצת ברחבי העולם ובגדים ובתים מחכים לי, אני כמעט מפספסת את המדרגות הנעות לאיסוף הכבודה. חנינית כמו תמיד.

עם זאת, גבריאאל צועד בדיוק כמו שהייתי מצפה ממנו: כמו אדם שרגיל שמפנים לו את הדרך. צעדיו חלקים, נמרצים ומלאי ביטחון. כאן, על קרקע מוצקה, אני יכולה לאמוד את ההשפעה שיש לו על אחרים. אנשים באמת זזים מדרכו. זה מרתק – הם פשוט נחצים כמו ים סוף ומביטים בו בפה פעור.

אומנם היופי הגברי של גבריאאל באמת עוצר נשימה, אבל העוצמה שלו ארצית יותר, כמעט אכזרית. רוב האנשים הכריזמטיים מעוררים בך רצון להיכלל במעגל הפנימי שלהם, גורמים לך להרגיש מיוחד. המסר שגבריאאל משדר שונה למדי: זה גבר שאיתו לא מתעסקים.

הוא לא מדבר איתי בדרך אלא ממקד את תשומת ליבו בטלפון שלו. מתברר שיש לו מיליון ואחד אימיילים לענות עליהם. כישורי ההקלדה-יתוך-כדי-הליכה שלו מרשימים, אף שהעובדה שהוא לא צריך לחשוש מהיתקלות במישהו כנראה עוזרת. אנחנו עוצרים ליד מסוע המטען.

"את רואה את התיקים שלך?" הוא שואל כשאפו קבור עמוק בטלפון שלו.

נוסף על מזוודת הטרולי שאיתי, ובה נמצאים המצלמה והציוד שלי – אין מצב שהייתי נפרדת מהחמודים שלי – יש לי שתי מזוודות גדולות. לרוב אני לא לוקחת איתי הרבה, אבל "בריאן" הציע לי לארוז לשהות ממושכת למקרה שאתקבל לעבודה.

"עוד לא."

"צבע?"

"אדום."

זווית פיו מתרוממת. "לא מפתיע."

"תן לי לנחש", אני אומרת כשהוא מקליד בטלפון שלו. "אם היית צריך מזוודה, היא הייתה שחורה כמו הנשמה האלמותית שלך."

הוא תוחב את הטלפון לכיס ומישיר אליי מבט. שעשוע מאיר את פניו. "במקרה, המזוודה שלי היא מעור תנין חום כהה."

"אני לא יודעת למה אני טורחת להקניט אותך," אני מפטירה. שוב אותו רמז לחיוך מרפרף בשולי שפתי. "לזכותך ייאמר שאת עקבית."

אני מבחינה בתיקים שלי, אבל לפני שאני יכולה להרים אותם, הוא מסדר לנו שירות סבלות ואנחנו יוצאים שוב לדרך. השעה עשר בלילה, וזה מבלבל כי כבר בילינו לילה שלם על המטוס. נוכחות המוניות דלילה, ורוב האנשים זוכים לקבלת פנים מיקרירהם. בדידות נסיעות לופתת את בטני. אני שונאת לנחות במקומות חדשים בלילה. אני תמיד מרגישה כאילו אני עלולה להינח מאחור ולמצוא את עצמי ישנה על ספסל בשדה התעופה.



לא הלילה. וגל אסירות תודה נוסף שוטף אותי כשגבריאל מוביל אותי אל רולס רויס פנטום שחורה שמחכה ליד המדרכה, והנהג כבר פותח את הדלת.

גבריאל מסמן לי להיכנס. אבל אז מכוון את מצחו. "את לא עומדת לקפוץ על המושבים ולצעוק ישששש, נכון?"

אני מביטה בו בזעם. "אני לא חסרת כל נימוס, אתה יודע." טוב, אולי הייתי עושה את זה אם הוא לא היה מזכיר את העניין. "העברתי איתך שבע שעות טיסה," הוא מזכיר לי כשהוא נכנס אחריי למכונית.

אני נאלצת לחרוק שיניים, כי פאקינג־ישששש! המכונית שווה. אני רוצה לשפשף את לחיי בעור הרך כחמאה, ואצבעותיי מעקצצות מהרצון לשחק עם הכפתורים הרבים.

גבריאל נועץ בי מבט ממושך כשהנהג סוגר את הדלת בחבטה רכה. "קדימה," הוא אומר בקול משדל. "תקפצי קצת. את יודעת שאת מתה לעשות את זה."

עם מבטו כבד העפעפיים וקולו הרועם העמוק, ההצעה נשמעת אסורה מפיו. אני משלבת רגליים, ועיניו עוקבות אחר התנועה. עפעפיו נשמטים עוד קצת, וזרם חום בלתי רצוי מלהיט את עורי מתחת לחולצתי.

"אני בסדר," אני אומרת לו בקלילות מעושה.

הוא רוטן בתגובה. המכונית מתחילה לנסוע בתנועה חלקה ועוצמתית, ואני מתרווחת באנחה במושב המפנק שלי. יקרה מה שיקרה בהמשך, אני איהנה מהרגע הקטן הזה של נוחיות מוחלטת.

אנחנו נוסעים בשתיקה לכיוון לונדון. אני לא יכולה להסתכל דרך החלונות בלי לחטוף סחרחורת; זה פשוט עקום לנהוג בצד השמאלי של הכביש. אני כל הזמן מצפה שנתנגש במכונית מתקרבת.

גבריאל כבר חוזר לטלפון שלו. הפעם הוא מדבר עם מישהו בשם ג'ולס וממטיר עליו או עליה שאלות – אם הבית שלו מוכן, אם אנשים מסוימים הגיעו, וכדומה. טון קולו הקריר אך היציב מרגיע אותי בדממה הנעימה של המכונית.

אני משעינה את ראשי אחורה ועוצמת עיניים – עד שאני שומעת את השאלה האחרונה שלו: האם חדר המלון מוכן למיס דרלינג? העיסוק שלו בסידורי הלינה שלי ממחיש לי שאני באמת מתראינת לעבודה בחברה שלו. ואני לא מצליחה לקבוע אם אני מאוכזבת או נרגשת. אולי קצת מהשניים.

"אתה לא תנסה לשכנע את מיס ג'יימס לא להעסיק אותי, נכון?" אני שואלת כשהוא מסיים את השיחה עם ג'ולס. "כי בילינו זמן יחד על המטוס, את מתכוונת?" גבותיו מתרוממות ושפתיו מתהדקות. "אני צריך להיות אידיוט אמיתי כדי לעשות את זה."

"אתה אמרת, לא אני."

"את אומרת שאני אידיוט?" הוא נראה כה פגוע, אפילו קצת נעלב, עד שאני מייד מרגישה קטנה וקטנונית.

"לא. לא. מצטערת. אין לי מושג מה אני אומרת." אני מנופפת בידי כי אני לא יכולה לשבת בשקט. "אני מבולבלת. לא בכל יום את מעצבנת את המעסיק העתידי שלך במשך שעות ברציפות." חיוך קטן מזדחל לאורך זוויות עיניו. "כן, טוב, טכנית אני לא המעסיק שלך. ברנה ואני מעין שותפים. אבל אני רושם לפניי את החרטה שלך."

"חרטה רומזת שעשיתי משהו לא בסדר. כאן מדובר יותר במבוכה." החיוך עובר אל פיו ומותח אותו. אבל הוא לא מאפשר לו להתרחב. אני תוהה אם אראה פעם את הגבר הזה מחייך בנינוחות. אני תוהה כמה זמן אכיר אותו בכלל. הסיכויים שלי להתקבל לעבודה בעסק שהוא חלק ממנו נראים לי קלושים. אני לא טיפוס שמתנהג ברשמיות. "אתה עדיין לא מתכוון לספר לי מה אתה עושה?" אני שואלת. "את יכולה לגגל את השם שלי או של ברנה מתי שאת רוצה." הוא מצביע על תיק היד שלי בהטיית סנטר היירה ועיקשת. "אז קדימה. תוציאי את הטלפון שלך ותבדקי."

אוי, אני מתפתה. כל כך מתפתה. אבל משום מה זה נראה לי כמו לרמות. "אולי אני רוצה שתיתן בי מספיק אמון כדי לספר לי."

קול לגלוג רך חומק ממנו. "זה לא עניין של אמון. זה לא סוד מבחינתי, כי ממילא בקרוב תגלי. אני פשוט מכבד את הרצון הנלהב מדי אבל העיקש של ברנה לא להכניס אותך בסוד העניינים לפני הריאיון."

אני שוקעת חזרה על מושב העור בנשיפה. "אתה צודק. גם אני אכבד את הרצונות שלה. אבל זה פשוט אומר שאני אצטרך להפעיל את הדמיון שלי."

"בטח עד שנגיע כבר תחליטי שאני מרגל בין-לאומי," הוא אומר בפנים חתומות, אף ששעשוע נוצץ בעינו.

"היי, חשבתי את זה רק פעם אחת."

זווית פיו רוטטת, ואז הטלפון שלו מצפצף. הוא משפיל אליו מבט ומקליד הודעה.

"זאת ברנה?"

"פטפטנית וחטטנית." הוא לא מרים את מבטו מהטלפון שלו.

"שילוב מנצח."

"אתה מת על זה," אני עונה בתעוזה מעושה. מרוב לחץ אני מתחילה להיות קופצנית. ואני שוקלת ברצינות לתקוע בו אצבע בזה הרגע רק כדי לקבל תשובה – משהו שהוא כנראה יודע כי הוא מעיף בי מבט, והבעתו חמורת הסבר חוזרת.

"כן, זאת הייתה ברנה. הודעתי לה שהייתה לי חבילה על המטוס

ושהיא מוכנה למשלוח."

"מצחיק."

הוא פונה אליי במושב, שעון בפינה שלו, גופו הגדול מתרווח ברישול כמו פרסומת של ארמני שהתעוררה לחיים. כל היופי הגברי הקשוח הזה מתמקד בי; אני מרגישה כאילו אני תחת אורות במה – חושפים, מסנוורים, חמים.

אני מנסה לא להתפתל. אני תוהה אם אהיה מסוגלת פעם להסתכל עליו בלי להרגיש קצרת נשימה ושמוחי הופך לדייסה.

למרבה המזל, מלחמת המבטים שלו נקטעת כשהמכונית עוצרת מול מלון קטן שחזיתו צנועה. הדלת הירוקה המבריקה מעוצבת בסגנון

ויקטוריאני, עם חלונות שהזכוכיות שלהם מעוטרות בפיתוחים וגגון שחור פשוט כדי להגן על המבקרים מהגשם. המקום נראה נקי וחמוד אבל לא הייתי מעלה בדעתי שגבריאֵל סקוט, עם הבגדים המחויטים למשעי והגינונים הענייניים, יתאכסן בו. אפילו אין שוער. גבריאֵל הוא בהחלט הטיפוס שזקוק לשוער.

ולמרות זאת, אנחנו כאן. אני מחליקה את ידי על מכנסי היוגה השחורים הפשוטים שלי. אלוהים, הייתי צריכה להתגנדר לטיסה. אני אפילו לא זוכרת איזה בגדים הבאתי לראיון. הם יתאימו? ברנה ממתינה לנו בפנים, עכשיו משגבריאֵל הודיע לה על בואי? חשבתי שאפגוש אותה רק מחר בבוקר.

"סופי, גבריאֵל אומר, וקולו העמוק יציב ונמוך. "את דואגת בלי סיבה."

"אני לא דואגת."

גבה אחת מתרוממת בקריאת תגר.

אני מורטת את אַמרת החולצה שלי. "בסדר, אולי יש בי קצת חששות."

"את תשתלבי יפה. מצוין, אפילו." הוא מכווץ את מצחו כאילו זה מטריד אותו.

או אולי הוא מפייס אותי. "אם היא דומה לך במקצת – "היא לא." הוא מיישר ומסדר את חפתיו. זה טיף. אבל אני לא יודעת למה הוא לחוץ. "אף אחד מהם לא כמוני. את תאהבי אותם." אני רוצה לשמוע מי זה "הם". אבל הירידה העצמית המרומזת שלו לא מוצאת חן בעיניי. "גם אותך אני מחבבת," אני אומרת לו. "טוב, יופי." הוא דופק על החלון. הנהג פותח את הדלת, אחרי שכנראה חיכה לסימן מגבריאֵל. "אם הכול ילך טוב, את תראי אותי עוד הרבה."

מפיו זה לא נשמע כמו פרס.

אמש, אחרי שגבריאֵל וידא שהשלמתי את הצ'ק אין – הוא סירב להשאיר אותי על המדרכה ונעלב מההנחה שלי שהוא יעשה זאת –

הייתי כל כך עייפה עד שנכנסתי לחדר שלי ברגליים כושלות וזחלתי מתחת לשמיכות.

לא עצמתי עין, וזה היה מעצבן, אבל החדר היה חשוך, וקולות התנועה שחדרו דרך החלונות המסיביים והישנים הזכירו לי את הבית, לכן לא הייתה לי בעיה פשוט לשכב שם.

עכשיו, באורו של היום, אני לובשת את השמלה הצמודה האהובה עליי בסגנון שנות השישים, צבעה כחול ירוק מעושן ושרווליה מגיעים עד המרפק. כפתורים שחורים סדורים לאורך ירך אחת ושוליים מסולסלים שחורים קטנים מרצדים סביב האמרה. אני נועלת נעליים שחורות עם עקבים נמוכים, דקים ומעוגלים ושערי אסוף לפקעת אלגנטית.

יכולתי לבחור משהו שמרני יותר, אבל זה יהיה שקר. אני לא שמרנית ולעולם לא אהיה. ואם ברנה ג'יימס תשכור אותי כדי לנהל את הרשתות החברתיות שלה ולהיות צלמת, אהיה רוב הזמן בג'נס.

אני מתמהמהת מול המראה עד כמה שאפשר, ואז יורדת אל הטרקלין. המלון הזה הוא בית לבנים חומות ישן, ויקטוריאני, בן ארבע קומות. גרם המדרגות צר, ומדרגות העץ המהוהות חורקות תחת כפות רגליי. יש מעלית קלסטרופובית זעירה שהשתמשי בה אמש כשהשוער העלה את התיקים שלי.

אני בקומה הרביעית, והטרקלין נמצא בשנייה. הטרקלין מעוצב כמו מועדון גברים קלאסי עם כורסאות עור שונות שמקיפות שולחנות עץ קטנים. טפט משי בצבע אזמרגד מתמזג בחיפויי קיר דקורטיביים לבנים, ושיחות שקטות נשמעות מקבוצות קטנות שאוכלות את ארוחת הבוקר שלהן.

אני אמורה לפגוש את ברנה בעוד שעה. ועל אף שאני לא רעבה, אני מצליחה להזמין קפה אחרי שאני מבקשת ממלצרית להסביר לי את התפריט. מסתבר שאני צריכה מקיאטו, מכיוון שאני לא במצב רוח לקפוצ'ינו עם הרבה קצף.

"למה כתוב בתחתית התפריט שאסור לצלם?" אני שואלת את המלצרית כשהיא מניחה מולי את הקפה שלי.

"זה מועדון פרטי," היא אומרת במבטא מזרח אירופאי כבד, "לאנשי מקצוע בתחום הבידור. חברי המועדון רוצים לאכול בשקט בלי לחשוש שמישהו יצלם אותם."

אני מביטה סביבי בעיניים קרועות לרווחה ומבחינה באישה שאני מוכנה להישבע שהיא זמרת מבטיחה. היא יושבת עם גבר; הם מתרפקים זה על זה וצוחקים בשקט. אני לא רואה את פניו, אבל יש משהו מוכר במנח הגוף שלו. או שאני אולי סתם בונה מגדלים באוויר עכשיו.

"מועדון? באמת?"  
 "בעיקר מוזיקה, במה וקולנוע," המלצרית אומרת לי בנועם. "וכמה שחקני כדורגל, אני חושבת."

לאחר מכן, אני לא מצליחה להתרכז. אני שותה את הקפה הקרמי שלי ושומעת סביבי קטעי שיחות: מפיק דוקומנטרי מתלונן שהוא לא מוצא קריין מתאים, מנהל בחברת תקליטים מציין שהוא בדרך לאולפן כדי לעבוד על אלבום חדש, כתב בטלוויזיה מקטר לסוכן שלו על החוזה שלו.

אני נאלצת לתהות (שוב) מי יראיין אותי? שחקן? גם גבריאל סוכן? אני בקלות יכולה לדמיין אותו עושה את זה. או אולי הוא עובד באולפן קולנוע.

אני כל כך שקועה בציתות חסר בושה ובהעלאת השערות לגבי גבריאל עד שאני לא מבחינה באישה המסוגנת עד שהיא מגיעה לשולחן שלי ומושכת לעצמה כיסא.

"הי," היא אומרת. "אני ברנה. או בריאן." היא צוחקת. "סקוטי סיפר לי שהזהות הסודית שלי נחשפה."

ברנה ג'יימס גבוהה, רזה ויפה בסגנון רשמי, עם שיער בגוון אדמדם דבש אסוף באלגנטיות. היא לובשת חליפה משגעת בצבע נחושת ונועלת נעלי טורקז עם עקבים גבוהים עד השמיים.

"אלוהים, איזו שמלה מקסימה." היא צונחת על הכיסא מולי. "זו טעות לרצות להעסיק אותך רק בגלל השמלה?"  
 "אני לא אתלונן," אני אומרת ולוחצת את ידה. "אבל תרגישי בנוח לשאול אותי עוד שאלות אם את חייבת."

"אני יודעת שאנחנו אמורות להיפגש רק בעוד שלושים דקות, אבל ראיתי אותך יושבת כאן וחשבתי שיהיה לא מנומס מצידו לא לגשת אלייך." היא מעניקה לי חיוך רחב שגורם לה להיראות שובבה. "את סולחת לי על ההפרעה?"

"אין שום בעיה." אני מאותתת למלצרית לפני שאני שואלת את ברנה, "אמרת סקוטי. את מתכוונת לגבריאלי?"  
 פיה נפער כאילו סטרתי לה. "אממ... כן. גבריאלי סקוט. כולם קוראים לו סקוטי."  
 "אה, לא ידעתי."

היא רוכנת לעברי בעיניים גדולות וסקרניות. "הוא, אה, אמר לך את השם הפרטי שלו?"

זה סוד נורא? אני נוטה שוב לעבר האפשרות שהם מרגלים ביך לאומיים. ואני לא לגמרי צוחקת. "טוב, לשכנע אותו להגיד לי איך קוראים לו היה כמו לעקור שן, אבל כן."

נראה שזה מפיס אותה כי היא נרגעת במושבה, ואחרי שהיא מזמינה קנקן קפה, שחור, היא בוחנת אותי בעין חדה. "את רוצה להסתכל על תיק העבודות שלי?" אני שואלת ומושיטה לה את תיק העור העבה שהבאתי איתי.

אבל היא מבטלת את דבריי בנפנוף. "אין צורך. ראיתי את העבודה שלך לפני שהזמנתי אותך לכאן."

"כמובן." חום מציף את לחיי. "מצטערת, אני קצת לחוצה."  
 היא נוגעת בידו. "אל תהיי. שרדת את הטיסה לצד סקוטי. זה מבחן האש הכי גדול."

אני מביטה בה בזהירות. "את מיקמת אותי במושב הזה? חשבתי ששודרגתי, אבל עכשיו אני כבר לא כל כך בטוחה."  
 המלצרית מגיעה עם הקפה שלה, וברנה ממחרת למזוג לעצמה לכוס.

"בטח שאני." היא לוגמת מהקפה ונאנחת בהערכה לפני שהיא מפנה אליי את מבטה החד. "כדי לפתות אותך לעבוד אצלנו. לא כדי להכריח אותך להתמודד איתו. אני לא אכזרית."

"לא ידעתי שזה נחשב לאכזריות."  
 "טוב, רוב האנשים לא חושבים ככה, עד שהוא פותח את הפה ומכסה אדם מסכן בכמה מילים."  
 אני נאלצת לחייך בתגובה. "אני לא בטוחה שהוא צריך בכלל לדבר. המבט הזועם הזה שלו מספיק."  
 "אבל את שרדת," היא חוזרת ואומרת, מביטה בי כאילו אני עוף נדיר.

אני נתקפת צורך משונה לגונן עליו. לא שגבריאל זקוק להגנה, אבל אני לא מצליחה להתאפק. "היה כף."  
 הגבה הג'ינג'ית שלה מתרוממת בתגובה. "כיף?"  
 יש בקולה כל כך הרבה ספקנות, שהיא כמעט נחנקת ממנה.  
 "הטיסה הייתה נהדרת," אני מבטיחה לה. "תודה שהכנסת אותי למחלקה הראשונה. אני לעולם לא אשכח את זה."  
 היא מכחכת בגרונה. "כן, טוב, זה... טוב. אני שמחה. אה, בכל אופן, תיארתי לעצמי שסקוטי ירים את המחיצה עוד לפני שהתחת המשובח שלו ינחת במושב."  
 אני לא מזכירה את הלוח השבור.  
 ברנה מעיפה מבט בטלפון שלה. "הבנים מוכנים. שניגש עכשיו לראיון?"

לחץ מתעורר בבטני. "בנים? יש קבוצה שמראיינת אותי?"  
 "פחות או יותר." היא מחייכת אליי חיוך קטן. "את תראי. בואי. ארגנתי לנו חדר פרטי."

"אוקיי." רגליי רועדות פתאום כשאני נעמדת. "גם גבריאל יהיה שם?"  
 יש בי חלק קטן שמעדיף שהוא לא יחזה בזה. אני לא יודעת אם אצליח להתרכז תחת מבט הלייזר שלו. אבל יש בי חלק אחר, נחות ותלתי יותר, שרוצה לראות אותו שוב. גבריאל מוכר. ומשום מה, נוכחותו משרה עליי ביטחון.

ברנה עוצרת לרגע. "כן, גבריאל יהיה שם." אנחנו פוסעות כמה פסיעות לפני שהיא מעיפה בי מבט מתחת לריסים שלה. "אבל אולי תקראי לו סקוטי מעכשיו."



"למה?" אני לא מבינה את שם החיבה או למה מישהו כמו גבריאל יסכים להיקרא ככה. סקוטי בכלל לא מתאים לו. סקוטי הוא בחור שצועק, "אנחנו צריכים עוד זמן, המפקד!" לא גבר לבוש בקפידה שנראה כמו דוגמן ומדבר כמו דוכס נרגן.

עקביה של ברנה נוקשים על הרצפה כשהיא מובילה אותנו אל חדר אחורי. "ככה כולם בתעשייה קוראים לו. באמת, לא שמעתי אף אחד קורא לו גבריאל כבר שנים."

אני שמחה שלא סיפרתי לה שגם קראתי לו סאנשיין. היא בטח תתפגר בו במקום. או אולי אני אאבד את העבודה. אני מחליטה שמעתה ואילך לא אדבר מעבר לדרוש על גבריאל הידוע גם בשם סקוטי.

אנחנו נכנסות לחדר, וקבוצה של גברים פונה לכיווננו כגוף אחד. המחשבה הראשונה שלי היא שאולי גבריאל וברנה מנהלים סוכנות דוגמנות, כי כולם משגעים בדרכם. אבל כשאני מסתכלת עליהם באמת, אימה מצליפה בי כסטירה. אני מכירה את הבנים האלה. אני מכירה אותם היטב.

קיל ג'ון. להקת הרוק הכי גדולה בעולם. עיניי מרפרפות עליהם. הבעותיהם נעות בין קבלת פנים נעימה, לבין סקרנות קלה, ועד לעניין מיני. ריי פיטרסון, הבסיסט, שניחן בשרירים מסיביים ויפוי נערי, מעניק לי חיוך רחב. וויפ דקסטר, המתופף, מהנהן בנימוס. ג'אקס בלקווד, הגיטריסט הידוע לשמצה שלפעמים גם שר הוא הסקרן מביניהם, אף שהוא לא נראה מוטרד.

אני נרתעת ממבטו הירוק ועולה בי בחילה קלה, אני מרגישה לא יציבה על כפות רגליי.

והאחרון הוא קיליאן ג'יימס. שיער כהה, עיניים כהות, הבעה אפלה. הוא עמד כשנכנסנו, וראשו מוטה כאילו הוא מנסה להיזכר מאיפה אני מוכרת לו.

הלב שלי מתחיל לרפוק. פאק. אני חייבת לצאת מכאן. אני נסוגה לאחור ונתקלת בגוף. ריח של מי קולון יקרים וצמר משובח מגיע לנחיריי.

"טעית בכיוון, פטפטנית קטנה," גבריאל ממלמל באוזני ודוחק אותי בעדינות קדימה.

אבל אני חייבת לברוח.

קיליאן עדיין מביט בי כאילו אני חידה שהוא כמעט פיצת. לצידו עומדת אישה יפה עם שיער בלונדיני כהה – האישה שאכלה קודם ארוחת בוקר. זאת ליברטי בל, אני מבינה בטלטה. אשתו של קיליאן וזמרת בזכות עצמה. הייתי צריכה לזהות אותה מוקדם יותר. הייתי צריכה להבין שדברים טובים לא קורים לי.

אני מעיפה מבט בגבריאל. הוא עוטה את המסכה הניטרלית שלו, אבל יש בעיניו הבהוב קל של עידוד. אני לא רוצה להסב את מבטי ממנו. הוא תכף יעזוב, וזה כואב. כואב מדי, יחסית להיכרות כה קצרה. ברנה מציגה אותי. היא לוקחת את תיק העבודות מאצבעותיי

הרפות ומושיטה אותו לבנים. "סופי הייתה פעם צלמת בעיתון –" קיליאן משמיע קול חנוק לפני שהוא מתפוצץ. "פאק לא! עכשיו אני מזהה אותה. את צוחקת עליי?" הוא פוסע לכיווני, והכעס צובע את לחייו באדום. "יש לך הרבה חוצפה להגיע לכאן, גברת." אני נשארת במקומי, אף שגאוותי מתערערת. אני לא מכירה שום דרך אחרת.

אך גבריאל מתייצב בינינו. "תירגע," הוא מסנן אל קיליאן. "מיס דרלינג לא הגיעה לכאן כדי לסבול מהטרדות."

"אוי, זה פאקינג מעולה," קיליאן אומר בבוז. עיניו לא נעימות. "זה לא התפקיד של הפפראצי?"

שאר הבנים נראים מבולבלים.

"קילס, אחי," ריי אומר. "תרגיע. הרבה אנשים עובדים כצלמים בעיתונים בלי להיות צלמי פפראצי דוחים."

אוי, הלוואי שזה היה נכון לגביי.

"לא." קיליאן חותך בידו את האוויר. "היא לא סתם פפראצי. היא זאת שצילמה את התמונות האלה של ג'אקס. נכון, חומד? חשבת שלא ראיתי אותך שם, עם המצלמה המזדיינת שלך? דוחפת לי אותה לפנים כשהוא פאקינג גוסס מולי?"

ראשו של גבריאל מתרומם בתנועה מהירה. "מה?"  
 "שמעת אותי. זאת הייתה היא. היא זאת שמכרה את התמונות  
 האלה של ג'אקס."  
 "בלתי אפשרי," גבריאל מתיז. "מרטין שיר מכר את התמונות  
 האלה. מי כמוני יודע; כמעט שנה ישבתי על עורכי הדין שלנו כדי  
 שירדפו אחרי החרא הזה."

הוא מרים את ידו כרוצה לומר שהוכיח את הנקודה. אני לא  
 מצליחה לקבוע אם הוא מנסה להצדיק את מעשיי או אם הוא פשוט  
 הגיוני כל כך. אני חוששת שמדובר באפשרות השנייה. התנהגותו  
 הקרה לא מפשירה. והוא מחכה לתשובה, הגבה שלו רוטטת ביהירות  
 ובקוצר רוח.

אני נושמת נשימה רדודה. "מרטין היה החבר שלי באותו הזמן."  
 ראשו של גבריאל נרתע לאחור כאילו סטרתי לו. ההבעה על פניו,  
 האכזבה המוחלטת משולבת בחלחלה גוברת – אני מחוקה בעיניו. אני  
 רואה זאת בבירור. אני לא מאשימה אותו. גם אני מתחלחלת. מדהים  
 לאיזה שפל מישהי שכמהה לאהבה יכולה להגיע כשהיא חושבת  
 שמצאה אותה.

אילו האדמה הייתה יכולה לבלוע אותי כעת, הייתי מודה לה. אבל  
 זה לא ישנה את רפש החרטה הסמיך הממלא את קרביי בכל פעם שאני  
 חושבת על הלילה ההוא, על התמונות של ג'אקס בלקווד שצילמתי,  
 כשהוא שכב מחוסר הכרה ומלא בקיא. אני עדיין יכולה לשמוע את  
 קיליאן קורא בשמו כשהמאבטחים מיהרו פנימה. הייתי כל כך עיוורת  
 אז, ממוקדת רק בצ'ק הבא שלי, ומרטין תמיד עורר אותי לא לראות  
 במושא הצילום שלי בן אנוש אלא סימני דולר פוטנציאליים.

הייתי הגרסה הכי מכוערת והכי אפלה של עצמי. כל כך מבולבלת  
 ואבודה. ועכשיו העבר מסתכל לי בפנים.

"מרטין היה – ועודנו – זבל," אני אומרת. "אני יודעת את זה  
 עכשיו. בזמנו... טוב, אין לי תירוץ טוב. פגשתי אותו כשהייתי בנקודת  
 שפל, והוא ניחן בכריזמה משונה. הוא הציג את העבודה שלו ככיפית:  
 כסף קל, הענקת שירות למעריצים."

כמה קולות בוז נרגזים נשמעים בחדר.

"אלה היו שקרים שהרשיתי לעצמי להאמין בהם," אני מודה. "רצייתי להתפטור, אבל לא מצאתי שום דבר אחר לעשות. ואז הלילה ההוא קרה. כשהגעתי הביתה, סיפרתי למרטין איפה הייתי. הוא..." אני מכחכת בגרוני. "הוא היה בעננים, אמר שהתמונות האלה יסדרו אותי כספית לפחות לשנה."

אני לא יכולה שלא לראות את ההתכווצות של הבנים או את הרכנת הראש של גבריאל, שחורק שיניים כאילו הוא מתאמץ לא להתפוצץ. בטני מתהפכת, ואצבעותיי קפואות כקרח. אבל אני ממשיכה.

"אלוהים, כמה רצייתי את הכסף הזה. אני לא אשקר. הייתה לי שנה קשה וחייתי על אטריות ראמן. עם הכסף הזה הייתי יכולה לפרוש, לפנות זמן למצוא עבודה הגונה. אבל הסתכלתי על התמונות, והן היו איומות. מכאיבות."

כואב לי אפילו להיזכר בהן.

גם לאנשים האלה ללא ספק כואב. הרבה יותר משכאב לי. אני רוצה לבכות.

"לא שמחתי למכור אותן. מרטין שם לב, וכשהלכתי לישון, הוא לקח אותן לעצמו."

"הוא גנב אותן ממך?" קולו של גבריאל חד-גוני. הוא לא מסתכל לי בעיניים.

"כן," אני לוחשת. "רצייתי להילחם בו. ואז כבר לא. כי הן הופיעו בכל מקום, ואני... התביישתי."

גבריאל משמיע קול שכאילו אומר בצדק.

קיליאן לא שקט כמוהו. "היא לא יכולה להיות כאן. זה פאקינג מוגזם, ברנה."

"אני חושבת שזה יהיה טוב בשבילנו," ברנה אומרת. "כולנו נוכל סוף-סוף לסגור את הדלת הזאת ולהמשיך הלאה."

קיליאן מגיב בבוז ומסתכל על ברנה כאילו לא ייתכן שהיא מאמינה לדבריה.

איכשהו אני מוצאת את קולי. "אם זה עוזר במשהו, לא ידעתי שהריאיון יהיה איתכם. אחרת לא הייתי מגיעה."  
 "אה, בטח, אז עכשיו הכול בסדר. כי לא התמודדנו במשך יותר משנה עם החרא שאת פרסמת לעיני כול, "קיליאן מסנן.  
 כולם מתחילים לדבר בו־זמנית, המילים מתחברות, מפציצות אותי. אני נרתעת.

ג'אקס שורק בחדות. "תסתמו את הפה ותושיבו את התחת שלכם."  
 אני מתארת לעצמי שהוא לא נוהג לצעוק, כי כולם משתתקים ומתיישבים מייד, אף שקיליאן נועץ בו מבט מלא כעס ותסכול כשהוא צונח בכיסאו.

ג'אקס מביט בי. כשפגשתי אותו לראשונה, הייתה בו איכות נערית, כמו ספורטאי אמריקאי שטוף שמש, מה שהיה מצחיק כי ידוע שהוא אנגלי למחצה. כמעט שנתיים לאחר מכן, כל הנעריות נעלמה והוחלפה ביופי מחוספס וקשוח. החיים חבטו בו אך לא רמסו אותו.  
 "את זוכרת את הלילה ההוא," הוא אומר. "לפני, אני מתכוון."  
 אני מודעת במיוחד למבטו של גבריאל עליי, אך אני עונה לג'אקס בלי להסיט את המבט. "כן."

ג'אקס מהנהן ונושך את שפתו התחתונה כאילו הוא מתבייש.  
 "תיארת לי לעצמי. רציתי לחפש אותך. כדי להתנצל."  
 "מה?" קיליאן מתפרץ וכמעט מזנק שוב לעמידה.  
 "שתוק," ג'אקס נובח עליו, ואז נאנח ומעביר יד בשערו המזדקר.  
 "לפחות עד שתקשיב להסבר שלי."

"אה," אני מכחכת בגרוני. "אני חייבת להסכים עם קיליאן כאן.  
 אין לך שום סיבה להתנצל בפניי."  
 חיוכו של ג'אקס עייף ועקמומי כשהוא מישיר אליי מבט. אני רואה את המאבק בעיניו. הוא לא רוצה לומר את מה שהוא מרגיש שעליו לומר.

גבריאל קוטע את הרגע. "תגיע לנקודה, ג'אקס." ארשת פניו כה פראית עד שהוא נראה כאילו נחקק מאבן. "ותתחיל להסביר איך בדיוק אתה מכיר את מיס דרלינג."

הוא לא טורח לפנות אליי. כאילו אני כבר לא בחדר. ג'אקס מושך בכתפיו ונשען על הקיר. "נפגשנו כבר במלון בלילה של 'התקרית'."

גבריאל מזדעם למראה המירכאות באוויר של ג'אקס. שריר קופץ מתחת לעינו הימנית. "תמשיך."

"אתה הצעת לקנות לי משיקה," אני ממשיכה את המשפט, כי נמאס לי לגמרי שמתעלמים ממני. ואני לא אניח לג'אקס להתמודד עם זה לבד.

הוא מחייך. "ואת הזהרת אותי שאת שם כדי לצלם אותי. חום מבטו של גבריאל שורף. אבל אני לא מתייחסת אליו. וויפ מנענע בראשו. "הודיינתם. כמוכן." קיליאן מגיב בבוז. אני לא מעיזה להסתכל על גבריאל כדי לראות מה הוא חושב.

"לא," ג'אקס אומר. "שתינו וודקה טוניק עם ליים וצחקנו על אנשים מגוחכים שמשלמים אלפי דולרים בשביל תמונה עסיסית של מישהו מפורסם." חיוכו הרך חוזר. "לסופי לא הזיזו שבעיקרון תיארתי את העבודה שלה כטיפשית –"

"היא באמת טיפשית," קיליאן קוטע אותו.

אנחנו מתעלמים ממנו.

"היא הייתה זקוקה לכסף כדי לשלם את הלוואות הלימודים ואת שכר הדירה, והסכמנו שיש דרכים גרועות יותר להשיג אותו." "ויש?" קיליאן שואל, עדיין ממורמר.

אני לא מאשימה אותו. הוא זה שמצא את ג'אקס. הלהקה התפרקה למשך שנה אחרי ניסיון ההתאבדות של ג'אקס. ספק אם אני הייתי מגלה סבלנות רבה כלפי מישהו שהיה מפרסם את כאבי בראש חוצות.

אך ג'אקס מישיר אליו מבט. "בטח שיש. ואתה יודע את זה." עיניו מוצאות אותי שוב. "את זוכרת מה אמרתי לך אז?"

אוי, לעזאזל. גוש ממלא את גרוני, ואני בולעת רוק בעווית. גבריאל מקמט את מצחו כאילו הוא עלול להתפוצץ בקרוב. מבטו

מרתק אותי למקומי, אבל הוא לא פוצה פה. אף אחד מהם לא פוצה. הם מחכים לתשובה שלי.

קולי חלש ומחוספס. "אתה אמרת... אתה אמרת... שיט." אני מסבה את מבטי וקולי נשבר.

"תבואי לחדר שלי הלילה," ג'אקס אומר במקומי, "ואני אתן לך משהו גדול למכור."

"פאק," ריי מפטיר.

"לעזאזל, ג'אקס," קיליאן מסנן.

כי הם מבינים. סוף־סוף. גם אני. אבל אז לא הבנתי.

ראיתי מיטשטשט, ואני ממצמצת במהירות ונושמת עמוק.

"חשבתי שאתה סתם צוחק עליי, אבל אז נתת לי מפתח לחדר." צחוק רָפָה נפלט ממני. "ואז חשבתי שאתה רוצה להזדיין."

גיחוך הבזז של גבריאל ננעץ בצד גופי כמו חנית. אני לא מסוגלת להסתכל עליו עכשיו. אולי לעולם לא שוב.

"אני יודע שזה מה שחשבת, חומר," ג'אקס אומר בעדינות.

"ועכשיו את יודעת; בניתי על זה שתגיעי."

"למה?" אני לוחשת. "למה דווקא אני?"

הוא מושך בכתפיו. "חשבתי לעצמי, היא בחורה נחמדה. נחמדה מדי בשביל העבודה המחורבנת שלה. היא צריכה כסף. ואני לא אהיה כאן אז... למה לא לעשות מעשה טוב במותי?"

קיליאן מזנק על רגליו ומפיל את כיסאו. הוא יוצא בנוקשות מהחדר ללא מילה נוספת. ליבי יוצאת אחריו במהירות כשהיא ממלמלת, "אני אדבר איתו."

הדממה שמשתררת כבדה, ואני רוצה להתחפר בתוך עצמי, לברוח. אבל אני לא יכולה להסתתר מהטעויות שלי. כבר ניסיתי זאת פעם. זה לא עבד.

"אני כל כך מצטערת," אני אומרת בקול צורמני. "הלילה ההוא – זה היה הלילה הכי נורא בחיים שלי. הדבר הכי נורא שעשיתי מימיי."

ג'אקס מנענע בראשו. "עשית את העבודה שלך – לא!" אני חורקת שיניים. "לא, מכרתי בזול את האנושיות שלי"

ושלך. הייתי צריכה להניח את המצלמה שלי בצד ולעזור. הייתי צריכה לעשות כל דבר אחר, רק לא לצלם את התמונות האלו ולהניח להן להתפרסם."

"כולנו עשינו דברים שאנחנו מתחרטים עליהם, ג'אקס אומר. "אני רק רוצה שאת וכל האחרים תדעו שאני לא זוקף את זה לחובתך. אין לי בעיה שתעבדי איתנו עכשיו."

אלוהים. אני לא ראויה לקבלה הרגועה שלו.

"תישארי." פניו של וויפ חיוורות, אך הוא גוחן קדימה ומהנהן כאילו הגיע למסקנה. "ג'אקס צודק. ואת ללא ספק טובה בתחום שלך, אחרת ברנה לא הייתה מביאה אותך לכאן."

"כן," ריי מתערב. "זה יעשה טוב לכולנו. וגם לך. כמו קתרוזיס, את מבינה?"

מי הם הבנים האלה? באמת. ציפיתי שבשלב הזה כבר יזרקו עליי ביצים.

"תראי, מבחינתי זה סבבה." ריי נעמד. "אני מקווה שתצטרפי אלינו. כל דבר שיטלטל את העניינים לא יכול להיות רע."

גם וויפ נעמד. "קיליאן יתרצה. ג'אקס ידבר איתו."

שניהם ניגשים ללחוץ את ידי. "מצטער על הדרמה," וויפ אומר בקריצה. "אבל די קשה להתחמק מזה אצלנו."

ג'אקס עושה את דרכו אליי כשוויפ וריי עוזבים. ידו החמה נחה על כתפי. "אני שמח שיצא לי לדבר איתך. מההתחלה תכננתי לאתר אותך ולהתנצל. זה היה דפוק להשתמש בך ככה."

"אני כל כך שמחה שיצאת מזה," אני אומרת בחיפזון. "שאתה בריא ושאתה כאן."

חיוכו מתוח אך ידידותי. "לא משנה מה תחליטי, בואי לבלות איתנו הלילה. יהיה כיף, סופ. תסמכי עליי."

הוא מעניק לי נשיקה על הלחי ולברנה מבט שאני לא מצליחה לפענח ואז הוא עוזב.

"זאת טעות," גבריא אל אומר ברגע שהדלת נסגרת.

אני מתכווצת, והוא פוגש במבטי. כל מה שראיתי בו קודם נעלם.



הוא דומה לקרח עכשיו – כל כך מוצק, כל כך מלוטש, עד שאני מופתעת שאני לא רואה את השתקפותי בעורו. קולו חזק אך מונוטוני, סתם עוד יום במשרד.

"את מתחרטת על המעשים שלך. ג'אקס לוקח אחריות על החלק שלו. שום דבר מזה לא קשור לסיבוב ההופעות הזה."

"אני לא עוקבת, סקוטי," ברנה אומרת. היא הייתה שקטה רוב הזמן והניחה לאחרים לדבר. אבל כעת היא משרדת תקיפות. הוא נשען אחורה בכיסאו ומניח קרסול על ברכו הכפופה. כזאת תנוחה רגועה, כאילו הוא לא נפטר ממני הרגע על אף שהבטיח לא להתערב.

"רק לאחרונה הלהקה חזרה להיות יחידה מתפקדת במלואה. הם סוף־סוף מתגברים על פגיעות ישנות. את מכניסה גורם של חוסר אמון לתמונה, ואת מסכנת הכול."

"אני אדם, לא גורם." אני לא אמורה לאפשר לו לראות שאני נסערת, אבל לעזאזל, זה מה שאני. חשבתי שהיה לנו לכל הפחות קמצוץ קטן של... לא יודעת, כבוד הדדי. אני חיבקתי אותו בשעתו האפלה ביותר, ועכשיו אני פאקינג גורם? "ואם לבנים אין בעיה עם זה, למה שאתה תמחה?"

"כי התפקיד שלי הוא לחשוב בהיגיון כשהם לא יכולים או לא רוצים." הוא מביט בי כאילו אני לא יותר מרהיט בחדר. "זה עניין עסקי, מיס דרלינג. אין פה שום דבר אישי."

"בולשיט. הכול אישי. במיוחד בעסקים. אתה שופט אדם ומחליט אם אתה סומך עליו מספיק כדי לעבוד איתו או לא." רעד של זעם ועלבון עובר בי. "אתה החלטת את ההחלטה שלך, מר סקוט. אל תחליש אותה על ידי העמדת פנים שאין פה משהו אישי."

אלוהים, הוא לא נרתע, לא ממצמץ. רק יושב שם וממקד בי את העיניים האלו שצבען כקרחון.

"אני מצטער, מיס דרלינג."

"כן," אני אומרת. "אני בטוחה."

אלמלא נעצתי בו מייד מבט כעוס, הייתי מפספסת את הרטט

שהבליח בזווית פיו. הוא נעמד בחינניות עצלה ומכפתר את ז'קט החליפה שלו. הוא מהנהן אליי בקצרה ועוזב את החדר בלי להביט לאחור.

"שיט", ברנה אומרת כשהוא נעלם. "זה הלך טוב."

אני לוטשת עיניים בדלת. "אני מצטערת שבזכותי את ה –"

"התקבלת לעבודה, סופי."

ראשי פונה בחדות, ואני די בטוחה שפי נפער.

ברנה נועצת בי מבט ארוך וקשה. "זאת הזדמנות של פעם בחיים. את יודעת את זה. אני יודעת את זה. שלא תעזי להשתפן בגלל קושי קטן. תסמכי עליי, אני מדברת מניסיון כשאני אומרת לך שתתחרטי על זה."

אני יכולה לענות בתריסר דרכים שונות, החל כבעס וכלה ברחמים עצמיים. מחוץ לחדר המסוגנן הזה, המפורסמים ובעלי השפעה שותים קפה ומתכננים את חייהם. אני בלונדון, ויש לי הזדמנות לסייר באירופה עם אחת הלהקות האהובות עליי. זה יהיה מביך, ולהתמודד שוב עם גבריא'ל בוודאי יהיה עיגולי מסוג מיוחד.

החיים בניו יורק יהיו קלים יותר. מוכרים.

שום דבר אישי, בתחת שלי.

"לעזאזל עם זה", אני אומרת. "אני בפנים."

## לרכישת הספר המלא לחצי כאן